

- Tu ai să fii alesul meu
- Iar eu culesul tău

urzica

ARTA POETICĂ

de MIRCEA PAVELESCU

Poetul scrie-n febră, e posedat de muze,
Curg strofe după strofe, idei după idei
(Ce-i drept puțin abstracte și nițeluz confuze)
Dar cum să le împiedici cînd țipă în condei!

Astfel poemul crește și prinde anvergură
Ca un torent ce-nghite nenumărate coale
Pe care nu apare măcar o ștersătură
Nici chiar cînd se strecoară greșeli gramaticale.

S-ar crede cum că timpul îl biciuie-ndeaproape
Forțîndu-i nărăvașul Pegas să galopeze
În ritmuri inegale, limfatice și șchioape
Și-n endecasilabe lipsite de proteze.

Crunt scriștie poemul, scrișnește și suspină
Cînd în alexandrine și cînd în hexametre,
Ca un tramvai ce sare alătura de șină,
Cîntîndu-și drumul frenetic peste pietre.

Sărînd peste-asonanțe, peste idei neclare,
L-am urmărit trei strofe (n-a fost deloc ușor)
Dar nefiînd în cursa de-obstacole prea tare
Îl las s-alerge singur, că-i prea obositor.

URAZ RUS
Ura, sîntem salvați!

Cum am intrat pe poarta S.M.T.-ului am început să strig:
— Fraților, peste cîteva zile trebuie să începem treierîșul...
— Și cine vă oprește?
— Dv.! După cum ne-am înfeles, tractoarele și batozele trebuiau să fie la noi în gospodărie...
— Și cine ți-a spus că nu vor fi?
— Pînă acum nu le-am văzut...
— Ia privește-le! Reparate, abia așteaptă să pornească.
— Atunci să-i dăm drumul!
— Liber și hambare pline!
Am pornit-o spre gospodărie cu tractorul în frunte. De tractor era legată o batoză pîntecoasă, care se legăna ca o rață. După o bucată de drum, văd că ajutorul tractoristului începe să se agite:
— Ce-i? îl întreb.
— A-nceput să tușească!
— O fi răcit... Dimineața-i cam răcoare! Un ceai de patlagină și scapă!
— Nu tractoristul, frate, motorul tușește...
— De ce?
— O fi obosit!
— Cînd a obosit, măi frățioare, că nici n-a pornit-o bine?!
— Ce știi d-ta!
— Știu că trebuie să-ncepem treierîșul.
— Na, c-a-nceput și batoza...
— Tușește?
— Nu, se scutură! Ce-o fi avînd?
— O fi fost o groapă!
— Nu e groapă... că-i un bulon!
— Care?
— Asta!
— Asta care nu există?
— Toemai fiindcă nu există, d-aia zdruncină!
— Unde o fi?
— S-a desfăcut și s-o fi pierdut pe drum...
— Păi, în felul ăsta ajungem la gospodărie cu batoza în rate...
— N-ajungem, n-avea grijă... Că s-a oprit și tractorul!
— Aoleu, ce-o fi avînd?

— De unde să știu eu? Crezi că-s Mafalda?
— Iar tușește?
— Nu mai tușește! Nu vezi că s-a-nțepenit!
— Cîți cai are?
— O herghelie...
— Bine frate, și dintre atîția cai nu vrea să miște nici unul?
— Cum vezi!
— Auzi? Să știi că ăștia nu-s cai, sînt măgari... dacă-s atît de încăpăținați...
— Zi-le cum vrei, vorba e că nu văd cum o să ne-ntoarcem!
— De ce să ne-ntoarcem? Gospodăria noastră-i înaintea, peste deal... Acolo trebuie să mergem!
— Poate împinși, că altfel nu văd cum!
— Unde aleargă tractoristul?
— Cred că la S.M.T., s-ducă ajutoare! Cine vrei să repare stricăciunea?
— Bine nene, dar așa a fost reparat?
— Se-ntîmplă! A ieșit prost, o să intre din nou și-o să iasă bine...
— Și noi ce facem?
— Nu știu. Eu mă pricep doar la mecanică.
— Bravo, atunci repară tractorul.
— Se cunoaște că ești ageamiu în materie. Cum o să-l repar aici, în drum. N-am scule. Trebuie dus înapoi la stațiune.
— Of, ce-o să spună colectiviștii?
— Lasă văicăreala și mai bine dă-mi o țigară.
— Nu fumez! Acuma ard!
— Rău. Dacă nu fumezi nu-ți poți potoli nervii.
— Chiar nu pot.
— Vezi cum te-am ghicit?
— Mai bine ghicește ce are tractorul.
— Ai o idee fixă. Ura, sîntem salvați!
— Ai găsit defectul?
— Nul! Vine tractorul să ne remorcheze.

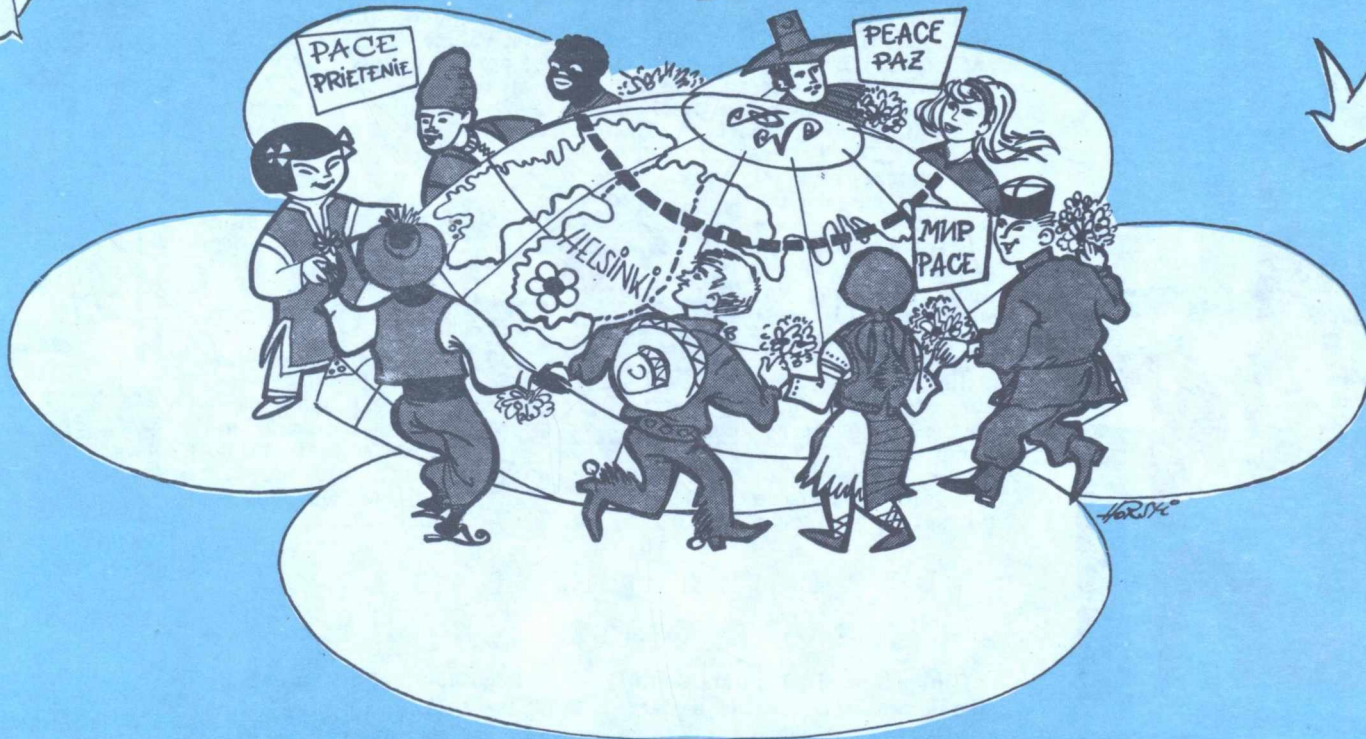
CÎND PIESELE IES DEFORMATE...

Desen de NELL COBAR

PIESA: — De ce nu colaborezi la colțul satiric al gazetei de uzină? Ești talentat!...
— Eu, talentat? La ce?
— ... la caricaturii!

RĂZBOIUL RECE: — Aoleu! Nici la cercul polar nu mă mai lasă să trăiesc!...

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

FESTIVALUL MONDIAL AL TINERETULUI DE LA HELSINKI

EUGEN FRUNZĂ

ULTRASCURTE

(Cine se simte cu musca pe căciulă, să ridice două degete: va primi o carte cu autograf).

Unui băutor pasionat

*Ca Mahomed, profet de seamă,
Ar face, de-ar putea, la fel:
Cînd nu se duce el la cramă,
Să vină crama pin' la el.*

Unor vecini: unul zgîrcit, altul risipitor.

*Unul are mină strînsă,
Altul are mină spartă —
Să le ai pe amîndouă
Asta-i artă!*

Unui poet inactiv, dar teribil de îngîmfat.

*— De ce se-admiră în oglindă?
— Vrea adevărul să-l surprindă
Că geniul se recunoaște
După... moaște.*

Unui caricaturist care se plînge de ingratitudea lumii

*Un ochi la făină,
Alt ochi la oșină...
Din care pricină
Nu faci... nici o brînză.*

Unui palavragiu nemulțumit de indiscrețiile altora în legătură cu propria-i viață.

*Așa-i la oala plină
Găsești și nas, nu-i vorbă.—
Dar nasul nu-i de vină
Cît costea de... ciorbă.*

Unui nestatornic

*Îți schimbi ciorapii foarte rar,
Amicii însă iar și iar;
Și vrei să nu te cred pervers?
Păi, fă invers!*

Unui lingușitor binecunoscut și ca atare ocolit.

*Lumea vrei să-ți creadă?
Am un hap:
Nu mai da din coadă,
Dă din... cap!*

M-am întîlnit, pe rînd, cu doi amici într-o seară...

*Îmi spuse unul: „Te ții tînăr!”
Și altul: „Vai, te-ai stafidit!”...
Un mic serviciu vrea întîiul,
Iar celălalt... era servit.*

Unui birfitor care, bineînțeles, se declară dușmanul nr. 1 al birfei.

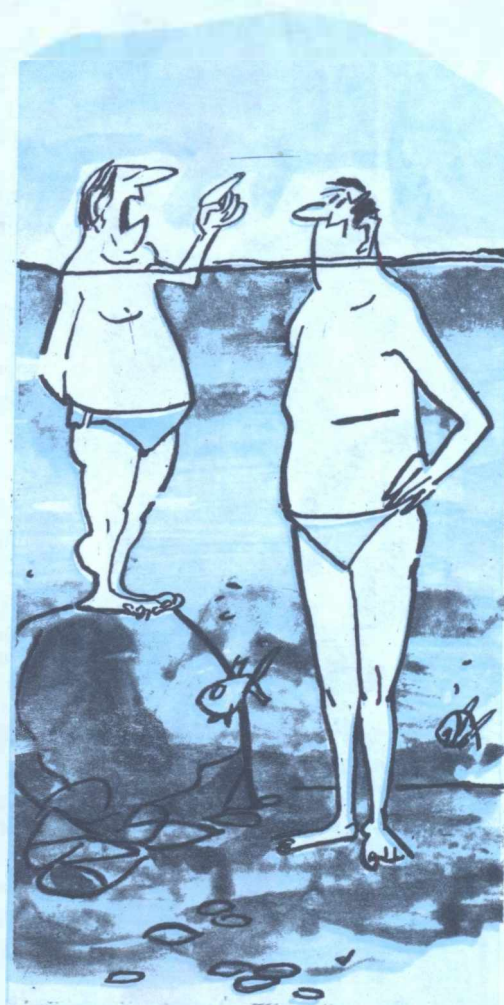
*EL: „Pe birfitori — ah birfă! —
La dos, cu vergi, să-i bată!”...
EU: „Și nu-ți dai seama, tîrfă,
Ce rău ți-ar sta... vîrgată!”*

Unui fățarnic

*Urechea-ți lungă viața toată
De ce s-o porți în buzunar?...
Cînd ești măgar — păi fii măgar
...Dintr-o bucată!*

Unui veșnic nemulțumit.

*Toți la soare se răsfață
Numai tu ai mină sumbră:
— „Ce folos că arde-n față
Dacă-n spate... face umbră?!”*

— Dumneata probabil nu-ți dai seama cu cine vorbești!

Desen de MATTY

DE
 LA
 TO
 RO
 RA

„Stimabile, mi-a spus redactorul-șef, pleci pe litoral!“ „Mulțumesc, am exclamat fericit, grija care mi-o purtați mă impresionează pînă la lacrimi. Tocmai voiam și eu să petrec pe litoral, să mă prăjesc la soare și să mă zbungui în mare!“ „Foarte bine, uite biletul, uite și tichetul de accelerat și în cinci ore o să te zbungui cît vrei, dar nu în mare, ci pe uscat. Fiindcă nu pleci în concediu, pleci în reportaj.“ „Reportaj?“ „Da. Concediul la mare o să-l faci la iarnă, că pe urmă iar vii cu insolajie la redacție și începi să scrii. Cum ajungi deci la Mangalia, scoți creionul, scoți notesul, și te arunci asupra obiectivului.“

În asemenea cazuri, sfaturile șefului sînt pentru mine porunci.

Cum am descins în Mangalia mi-am scos notesul, mi-am scos

creionul, mi-am scos haina, mi-am scos cămașa, mi-am scos pantofii, mi-am scos tot. N-am rămas decît în slip și m-am aruncat asupra obiectivului. Ah, și ce obiectiv! Jumătate de oră am înnot în obiectivul ăsta. Cînd am ajuns așa, mai în larg, îi strig celui de la „Salvamar“: „Hei, tovarășe, aici e pericol de inec?“ „Nu, zice, numai dacă te duci la fund“.

„Tovarășe, continui eu, dumneata ești pus aici să salvezi oamenii?“ „Da“ „Poate mă salvezi și pe mine“.

„Cum să te salvez?“

„Păi să-mi scrii dumneata reportajul și eu să-mi văd de plajă“.

„Nu, zice, eu salvez numai pe cel care se duce la fund“.

„Tocmai bine, că dacă mă întorc la redacție fără reportaj, mă duc la fund, și nu mă mai salvează toate Salvamarele din lume...“

Și am început reportajul.

MANGALIA -REPORTAJ ÎN SLIP-

Din prima clipă chiar, ochiul meu de reporter versat nu s-a dezmințit. Am observat de îndată că toată plaja era acoperită cu nisip. De fapt nu era acoperită cu nisip, era acoperită cu vilegiaturişti. Vilegiaturişti de toate vîrstele, de toate genurile și de toate culorile: alb imaculat, negru bronzat și roș insolat. În mijlocul plajei, un moșneguț cu mustață mare, albă și cu slip mic, negru.

Bătrînelul e muncitor la G.A.S. „Alexandru Sahia“, raionul Oltenița. Și-l cheamă Ioniță Iancu. Și are aproape 60 de ani. Și a văzut pînă în anul ăsta marea așa cum am văzut eu focă la Polul Nord.

— Cine te-a trimis aici, moșule?

— Sindicatul. M-a chemat și mi-a spus: Moș Ioniță, ai lucrat virtos tot anul, acum pleci la mare.

— De ce, tovarășe președinte?

— Ca să te întorci bronzat.

— Esarcină?...

Povestea bătrînel și-și răsucea mulțumit mustața albă. Numai ea rămăsese nebronzată. Și continuă:

— Apoi mi-au dat biletul... Zic: Tovarăși, mulțumesc vouă, dar pînă nu întreb nevasta, nu primesc. Degeaba propune sindicatul, dacă nu aprobă muierea. Că muierea mea, deși trecută de prima tinerețe, tot geloasă a rămas! La munte m-ar mai lăsa ea, că acolo se umblă îmbrăcat... dar aici, așa, fără țoale... Am făcut consiliul de familie și prima a luat cuvîntul muierea:

— Du-te sănătos, bărbate, unde vrei, și la nisip și la mare. Pe-trece cum te taie capul, că gelozia mi-a trecut, dar nu care cunva să aflu ceva, că-i vai de slipul tău...

— Și înoți, înoți, moș Ioniță? Il descos eu.

— Păcatele mele, cum să nu înot? Păi l-am scos din apă și pe cel de la „Salvamar“, că luni-case...

Plaja de la Mangalia e străj de o minunată faleză, străjuit rîndul ei, de și mai minu blocuri în care își petrec conce oameni la fel de minunați.

Nu m-a lăsat moș Ioniță nu i-am vizitat camera.

— Uite, cameră, flăcăule! Ion! Expoziție. Tehnicolor, știi ce-i aia!

— Și în patul ăstălalt doarme?

— Frățilă Florea, muncitor uzina de anvelope „Danubia Băiat bun. Dar la înot tot nu ia. Că eu înot ca un pește și el ca un pește prăjit, că s-a insolat băiatul...

— Și cărțile astea poștale cu ele?

— De la copiii...

Le-am furat cu coada ochiului „Dragă tată, vezi ce faci cu v rile“; „tată, să nu mănînci mult“; „dragul nostru, să te b zezi și pe spate, nu numai piept“; „bătrîne, să-ți între r țile în cap“...

— Asta e de la muiere, rîzînd Moș Ioniță...

EFORIE-NORD

Cînd vizitezi pentru întia Eforie-Nord și se pare că sta nea s-a născut din fantezia u copil care și-a clădit un or de basm din cuburi multicol Vilele cochete și vesele, aseme unor clopoței de argint, blocu svelte și primitoare, vilegi- riștii bine dispuși și bine înnă- mți, alcătuiesc specificul stațiu În specific mai intră, bineînțe marea, plaja, nămolul și condi rea stațiunii...

Cu ultimul specific n-am izb să stau de vorbă în primele d zile. Treburi cît valul.

— Tovarășul director? A f a plecat și se întoarce. Acum cazare. Supraveghează repart rile.

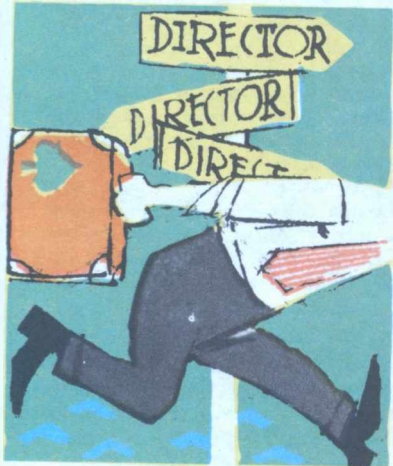
Fuga la cazare.

— Tovarășul director? A f a plecat și se întoarce. Acum cantine. Supraveghează masa

Fuga la cantine. Dar can sînt 16 și eu picioare n-am d două.

— Tovarășul director? A fost a plecat și se întoarce. Acum e la vile. Supraveghează cum se curăță camerele...

Vă rog să mă iertați, dar după a 70-a vilă, cred că ar fi trebuit să mă supravegheze și pe mine cum mă curăț... Am simțit că-mi dau sufletul. De fapt credeam că-mi dau picioarele, întrucât cu ele alergasem și nu cu sufletul... M-a sfătuit un prieten să fac o baie de nămol, că e reconfortantă... Și am plecat la nămol. Aici, în sfârșit, am găsit și multe pete negre. O să am deci ce să critic. Dar fiecare pată neagră era un om uns cu nămol. Știți ce este nămolul. Un noroi cu care te ungi și-ți evacuezi reumatismul. Co-

pilul mi-a venit odată acasă murdar cu noroi și l-am plesnit. Ca să vezi, a fost o bătaie contraindicată și total nemedicală. După ce nămolul mi-a absorbit cam zece la sută din reumatism, am urcat sus la bufet să mănânc ceva. N-am putut mânca decât frigiderul, fiindcă altceva nu se afla în el. Cu toate insistențele depuse de bufetier, am refuzat să mănânc un sandwich cu o felie de frigider, întrucât frigiderul era defect încă de la deschiderea sezonului, și putea să aibă motorul alterat. E drept că tehnicienii l-au reparat de câteva ori, dar, inspirați pesemne de poezia mării, și-au spus: „Ce e val, ca valul trece, dar el nu rămâne rece“... Reparația se dovedea sezonieră: ținea între 6—12 ore. Apoi nu mai mergea. Poate i-ar fi trebuit și frigiderului niște băi de nămol, să-l pună pe picioare... Sau poate nămol ar fi trebuit tehnicienilor, să fie ei puși pe picioare.

MOTOCICLISTUL

La cantine, oamenii mănâncă cu poftă. Ca după reumatism. În condica de sugestii a cantinei nr. 1 am găsit câteva rânduri ale senatorului belgian Delucque. E drept că scrie în franțuzește, dar eu m-am bucurat pe românește. Scrie printre altele: „...nu este mai prejos decât crice restaurant elegant... mâncare bună... mulțumiri“.

Nedelcu Corneliu, nu e senator belgian. E muncitor la rafinăria nr. 10 din Onești, dar pe linie de Eforie are aceleași păreri cu colegul său întru vilegiatură, din Bruxelles. Nedelcu n-a venit singur. A adus-o și pe soția lui în spate. Da, a adus-o în spate fiindcă a venit cu motocicletă.

— Tovarășe dragă, îmi spune tânărul motociclist, la drept vorbind regret că am scăpat de reumatism...

— Nu înțeleg. De ce?
— Păi dacă nu scăpam, mă trimitea sindicatul și anul viitor! ...Mi-a rămas inima aici...
— Îmi șoptește soția lui, zîmbind:
— De fapt, aici, în afară de inimă, i-au rămas și vreo șapte bujii, că a avut la pene, săracu'...
Cum se vede, singurul membru al familiei Nedelcu, care se înapoiază de la Eforie oarecum anchilozat, este motocicletă...

EFORIE-SUD

La Eforie-Sud situația e șablon: ca și la Eforie-Nord: tot plajă, tot nămol, tot conducere grijulie, tot mâncare bună, tot oameni mulțumiți. De prea multă mulțumire, unii și-au ieșit din fire. Petrec în două schimburi: nu leajunge ziua și continuă noaptea. Lui Zlătan Florea, de la Întreprinderea Color-București și Lugojanu Valeriu de la I.R.E.M. Făget, de pildă, peisajul marin le-a produs o asemenea exaltare, o asemenea înflăcărare, încât nu și-au putut-o stinge decât cu extingtorul de stins incendii al vilei „Sirena“...

În continuare, exaltarea li s-a lăsat în picioare și au prins a topăi prin vilă, ca loviți de insolajie, pînă aproape de cîntatul cocoșilor și de cîntatul tranzistorului. Locatarii din camerele vecine au crezut la un moment dat că este furtună pe mare. Cînd și-au dat seama că e furtună pe dășumea, și încă o furtună de gradul rock-and-roll, au naufragiat la direcție și-au strigat: „S.O.S.“.

— Măi, oameni buni, a intervenit cineva în chip de căpitanul Roberto, potoliți-vă! De ce urlați?

— Cum de ce?... Păi nu vedeți? Și vila se numește „Sirena“. Ne încadrăm în atmosferă.

S-au calmat cei doi insolați abia după ce-au ascuns condica de reclamații a vilei. Se temeau, probabil, de niște sugestii...

MAMAIA

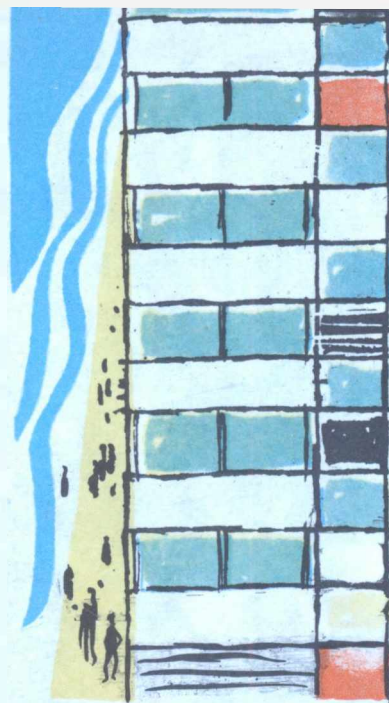
De sus, din avion, blocurile majestuoase și elegante par un șirag de mărgăritare însăilate pe firul de argint al falezei. Eu nu le-am văzut din avion, dar mi-a povestit un marinar. Marinarul ăsta are un cumnat aviator care a admirat de sus această priveliște într-un film documentar. Am vizionat și eu filmul.

Dar oricît ar fi de tehnicolor acest film, nu poate reda ceea ce de altfel nu pot să vă redau nici eu. De aceea, părerea mea este să vă opriți aici cu lectura reportajului și să plecați cu primul tren la Mamaia.

Dacă nu găsiți loc în primul tren, merită să-l așteptați și pe al doilea, eventual chiar s-o porniți pe jos.

Întrearea în Mamaia este onorată de Hotel-Parc, care, de fapt, nu e nici parc, nici hotel. E o perlă. O perlă cu 14 etaje, un fel de bloc-turn dobrogean pe care-l zărești încă din Constanța. Eu cred că-l zărești și din Italia și din Cehoslovacia, și din Franța, fiindcă toți turiștii au aflat despre el. Despre el află la fiecare 12 zile vilegiaturistii romîni care, în dorința de a scăpa de canicula din București, Oradea, Sibiu sau Arad vin să se prăjească la soare aici, la Mamaia.

Plaja de la Mamaia este întinsă aproximativ cît toată Europa. Vă surprinde? De ce? O să înțelegi aici Moscova făcînd plajă alături de Praga colț cu Roma, o să vedeți Copenhaga înotînd în mare, și Londra unghindu-se cu Nivea, iar Parisul punîndu-și o frunză pe

nasul insolat, în timp ce Bucureștii joacă șah cu Budapesta, și Berlinul mănîncă mititei autohtoni.

INTERVIU A D - H O C

În costum de reporter marin, adică așa cum m-a făcut mama, la care vă rog să adăugați un slip, am pornit țintă spre un obiectiv care se îndrepta spre mine. Cînstit vorbind, mă îndreptam eu spre el. Obiectivul era de fapt o obiectivă blondă, superbă, în costum de baie, 18—19 ani, și care, după cercei, părea să fie ceah. Mi-a dăruit și o fotografie dar nu o public, că după asta toți gazetarii din țară n-or să mai facă reportaje decât la Mamaia, și rămîn celelalte sectoare descoperite.

Așadar, m-am apropiat de obiectivul meu marin. Să nu mă întrebați în ce limbă am discutat întrucît n-am aflat nici eu, nici obiectivul. Îi explic cu ajutorul a două cuvinte și 30 de semne:
— Eu... reporter.

Nu știu ce ofi priceput blonda. că mi-a răspuns:

— Eu... căsătorită!...

Hait! Să știi că eu i-am vorbit una, și din priviri s-a înțeles alta...

Totuși perseverez:

— Praga?...

— Nu... Mamaia...

Avea dreptate. Ei, după ce am lămurit primele întrebări, am continuat:

— Venit singură?

Și ridic arătătorul ca să înțeleagă mai lesne. Ea ridică inelarul și-mi arată verigheta. Apoi adaugă:

— Mata vrei faci curte?

— Nu, eu vreau fac umor!

S-a uitat la mutra mea și s-a aruncat în mare. S-a înțeles și s-a așezat lîngă mine. M-am recomandat. Asta a înțeles. Nici nu știam că sînt atît de cunoscut. Mi-a făcut semn, numele ei: Jana Novickova. E pragheză.

Văzîndu-ne cum dăm din mîni ca disperării, s-a apropiat de mine medicul de serviciu și m-a întrebat cît am stat la soare. Apoi, treptat, în jurul nostru s-a format un grup internațional. Eram un fel de O.N.U. pe plajă. Și a început interviul. Cel mai original interviu luat vreodată. Nu vorbea nici unul, vorbeau toți odată, nu înțelegeam nimic și pricepeam totul.

— Vă place Mamaia?
— Ocen harașo.
— Wonderfull!
— Merveilleux!
— Wunderbar...!

S-a desprins din grup un turist străin, probabil un purtător de cuvînt, care cunoștea la perfecție limba romînă, și mi-a sintetizat:
— Plajă bun!... Hotel oho-ho!... Stațiune ehehe!... Primire țin... mâncare frumos... sarmale gustos... bravo!...

Apoi vechea mea cunoștință, Jana Novickova m-a întrebat:

— Cînd apari articol? Vrem citesc.

Și i-am răspuns:

— Lasă, nu mai vrei citești, că strici impresia bună.

La despărțire, Jana și-a scos din urechi cerceii și mi i-a dat amintire.

Ajuns în București, prima întrebare a soției a fost:

— Te-ai înțeles de pe teren? Ce mi-ai adus?

I-am întins cerceii. I-a privit cu luare aminte și a exclamat:

— În sfârșit, ai fost și tu odată pe teren și ai adus un material bun, rupt din actualitate!...

Dacă ar ști ea din ce actualitate i-am rupt, cred că nu m-ar mai lăsa să scriu decât materiale din imaginație...

UNDE NU E CAP

de S.M. RUSU

Cind s-a hotărît alegerea unui președinte al consiliului sâtesc al cooperativei în persoana directorului școlii de 7 ani, cineva a spus:

— „Nu se poate și în căruță și în teleguță“...

Așa-s oamenii în comuna asta: cum nu le place ceva, gata cu proverbul. Nu-i vorbă că nu le-a plăcut persoana desemnată a fi președinte, dar au socotit că o sarcină în plus, peste funcția de director al școlii, poate dăuna. Că a și spus careva, după obiceiul locului:

— „Nu se poate juca la două nunți odată...“

Argumentul a primit replica unui alt argument, tot în chip de proverb:

— „Calul bun trage și la deal...“

Și tovarășul director al școlii de 7 ani a fost ales președinte. Și știți ce spune proverbul: „tot începutu-i greu“. Apoi cind a venit vremea să se aleagă un președinte al comisiei de împăciuire, ca să nu iasă gilceavă tocmai într-un asemenea prilej, a fost ales tot tovarășul director al școlii de 7 ani, care era și președinte al consiliului sâtesc al cooperativei.

A încercat careva să plaseze un proverb în temă:

— „O fi vrednic omul, dar să știți că „cloșca care cuprinde ouă multe, nu scoate pui.“

Ales așadar președinte al comisiei de împăciuire, tovarășul director al școlii, președinte al... etc., a și intrat în... funcție:

— Nu vă mai certați oameni buni, că aici e comisie de împăciuire...

Și a rămas președinte, deși un consătean n-a uitat să spună:

— „Să știi că cine începe multe, puține sfârșește...“

A mai rămas o alegere: lipsește un președinte al comisiei de tutelă. Ce mai? Ne trebuie un om cu experiență, unul care mai este președinte. Și cine-i acela? Tovarășul director al școlii de 7 ani, care este și președinte al consiliului sâtesc și președinte la comisia de împăciuire și pe care îl propunem să fie și președinte al comisiei de tutelă. Păi dacă tutelezi două președinții, nu mai poți tutela și o a treia? Și ce-i dacă spune proverbul: „vai de oaia care nu-și poate duce lina?“ N-are decît să o transporte cu camionul.

Iar a sărit unul cu zicala: Lasă că omul pe care l-am ales e... „lină-n lină“. Și-apoi ce mai turavura: „dacă e căciula bună nu-ți iese părul prin ea“. Vorba aceea: „deșteptul nu pierde, din pelin îți face miere!“

A trecut omul să arate că va fi greu să... Aș! I s-a spus:

— „Dacă ai intrat în horă, poftim de joacă“.

— Aș juca eu, dar n-am timp, a răspuns omul.

— Atunci ce cauți la horă?

— Încasez banii de la flăcăii care joacă... Pentru căminul cultural.

Strașnic om! Vorba ceea: „la așa cap, așa căciulă!“ Dar putea

omul să le cuprindă pe toate? Nu știm! Știm doar că „cine umblă pe toate drumurile, nu ajunge nicăieri“, cum zice proverbul. Poate că nu ajunge, dar de umblat, umblă...

Ziceau oamenii: „Douăsprezece meserii, treisprezece sarcini“ — și că „dacă faci lucru de grabă, nu e nici o treabă...“

Cind se simte omul cu musca pe căciulă, tace chitic și nu zice nimic, mai ales că în cazul nostru este vorba nu de-o muscă, ci de-un roi de sarcini. Toate proverbele s-au dovedit aici la locul lor, numai zicala: „asta-i altă căciulă...“ nu se potrivește, pentru că în întîmplarea de mai sus, este vorba de aceeași... căciulă.

Iar Urzica, aflînd de întîmplarea asta, a scris Sfatului popular al orașului regional Brașov, care a răspuns că lucrurile stau chiar așa cum le-am așternut noi pe hirtie și că s-au luat măsuri ca din povara pusă pe umerii directorului școlii de 7 ani să i se ia trei președinții.

Măsură foarte bună, pentru că dacă-i dai omului prea multe sarcini pe care nu le poate împlini, înseamnă „să-ți furi singur... căciula“.

Așa că, la ora actuală, directorul școlii de 7 ani din comuna Fundata, tovarășul Căciulă Moise, a rămas cu vreo trei-patru sarcini.

În fața hotărîrii Sfatului popular al orașului regional Brașov, ne scoatem... căciula, deși n-o mai poartă nimeni în miez de vară!

N-A ȘTIUT NIMIC

de VALERIU FILIMON

Cind s-a auzit, pe vremuri, că celebrul scamator Bosco crease iluzia că părăsise Roma ieșind deodată prin trei puncte diferite ale orașului — respectiv în același timp, în aceeași secundă — oamenii au rămas înmărmuriți.

Și totuși, uite că-n zilele noastre pot avea loc scamatorii și mai și, care umbresc chiar și palmaresul marelui iluzionist:

Ne aflăm la Uzinele „Grivița Roșie“, secția 3-a cazangerie-macaragii. Aici se află și macaragiul Olteanu Ion, care are zile cind n-are chef de lucru, chiar de l-ai ridica cu macaraua. Și-atunci, ce face? Face ce face și nu face nimic. Păi dacă nu face, înseamnă că-l văd ceilalți tovarăși din secție. N-au cum să-l vadă, deoarece Olteanu nu-i prezent. Păi, dacă nu-i prezent, înseamnă că lipsește. Ba nu lipsește, deoarece în fișa de control e pontat prezent! Și poate lipsi o zi întreagă? Bineînțeles că nu. Lipsește... două. Și dacă totuși îl ia cineva din scurt? Atunci răspunde și el pe scurt că... a compensat lipsa celor două zile lucrînd în două duminici. Și cu ce face dovada? Cum cu ce? Da' Bosco cu ce făcuse?

După ce-a adulmecat „pontul“, legătorul de cazane Doanță Victor a fiert ca-ntr-un cazan; iar

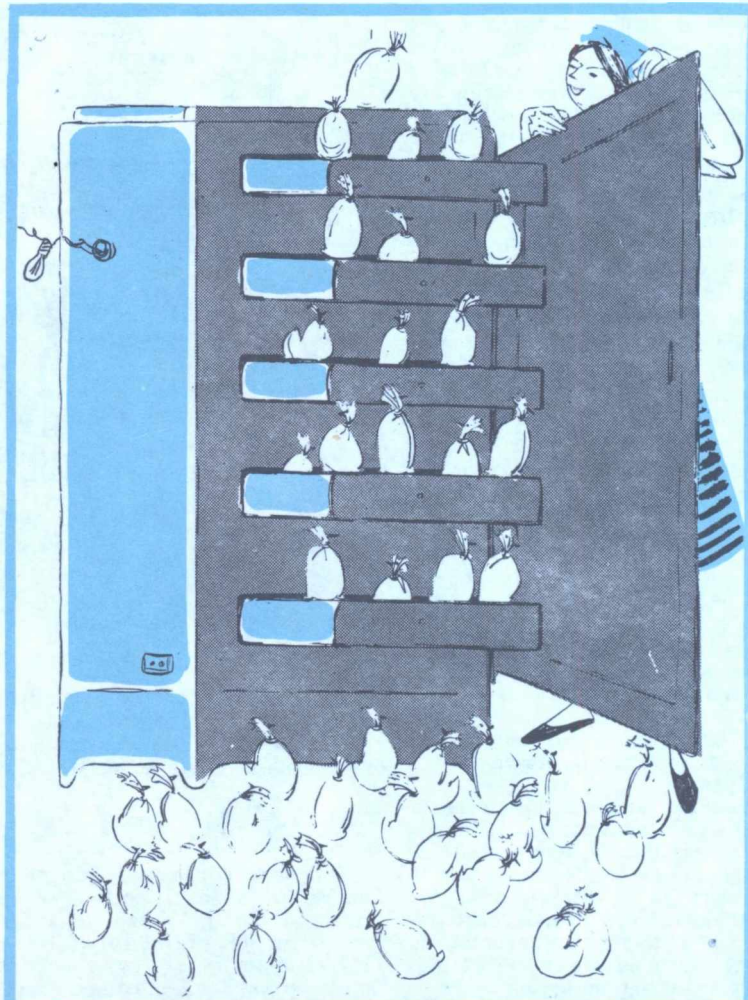
după ce s-a încălzit bine, pentru a se răcori... a lipsit și el o zi. Bineînțeles „cu acte în regulă“ — adică fiind pontat prezent și susținînd apoi că... a făcut o „compensație duminicală“.

„Mînca-i-ar mama de băieți deștepți!“ și-a zis atunci în sinea sa manipulantă Băboiu Elena de la aceeași secție... în aceleași condiții de prezență invizibilă în zi de lucru prin compensație iluzorie într-o nevăzută zi de duminică...

Dacă veți întreba acum, mai mult sau mai puțin mirați, cum de s-a putut una ca asta — nu-l întrebați pe Bosco, căci asta-i o scamatorie care-l depășește. Răspunsul îl pot da numai maiștrii Angelescu Petre și Ristea Sevastache, care sînt răspunzători de fișele de pontaj, precum și de riguroasa verificare zilnică a tuturor tichetelor.

Prin comparație, deci, se poate spune că bătrînul Bosco n-a știut nimic! Ce-i aia să zici c-ai fost în trei locuri deodată, fără să dovedești cu o fișă de control? Ar putea să învețe de la „prezenții“ de mai sus cum se face o „prezență invizibilă“. Să învețe și el — pentru că între timp autorii acestui uimitor tur de forță vor învăța că... orice învăț are și dezvăț!

Creșterea păsărilor asigură venituri mari gospodăriilor agricole colective.

„CLOȘCA CU PUI DE... AUR“

Desen de V. VASILIU

La S.M.T.-Reghin nu a fost amenajată nici o baie.
Din această cauză muncitorii sînt nevoiți să se spele, după orele de lucru, în Mureș.

Desen de PALL

VAD BUNI

A 8-a MINUNEA A LUMII

de G. CRISTOBALD

— Dumneavoastră nu sînteți de pe la noi, din Satu Mare! ...mi-a spus, zimbînd, moșul.

— Adevărat, nu-s de pe-aici. Dar cum ghiciși?

— Am înțeles după cum vă suciți gîtul de admirație în toate părțile. Drept îi aveți ce privi și admira. S-a schimbat mult, în ultimii ani, Satu Mare al nost'. Un' te uiți, numai case și iar case noi-nouțe, iar altele — tot mai multe la număr — se tot zidesc și se tot înalță, cu catari multe și cu fel și fel de scule în ele, care se cheamă azi... instalații moderne și fac omului traiul țivilizat și tihnit...

— Minune mare, bade!

— Aș, tovărășele!... aiestea nu-s mare minune la noi: Is acum ceva obișnuit, de toată ziua... Dar dacă vrei 'mnea-voastră să vedeți în Satu Mare și o... minune, veniți cu moșu' să v-arăt.

Și m-am dus.

— Vedeți?... aici fi întreprinderea textilă „Ardeleana“... și, pentru ca să lucre muncitorii ei în condiții tot mai bune, s-o comîndat „Trustului regional de construcții Maramureș“ să zidească încă niște hale pentru sporirea capacității de producție, precum și un fain grup social. — mă rog: lucrare mare, ce-o costat parale multe, și-o executat-o a mai prima unitate a trustului: „Grupul de șantier nr. 6 Satu Mare“.

— Și... minunea, unde-i?

— Aici! Uitați-vă bine la clădire: vedeți? Are și... subsol — și... acoperiș! Aici e minunea.

— Dar toate clădirile au subsol și acoperiș.

— Au. Dar le au... bune! Să vă dau o pildă. Dumneavoastră trebuie să fiți om citit...

— Hm... așa și-așa...

— Oricum, despre cele șapte minuni ale lumii, din vechime, veți fi auzit. Piramidele din Egipt, colosul din Rodos, grădinile Semiramidei... ețetera, ețetera... Ei bine, tovărășele, aici la „Ardeleana“, ceea ce se întîmplă cu ce-a făcut Trustul Maramureș e... a opta minune a lumii.

— Ce spui, bade!

— Aici, tovărășele, apa de pe acoperiș, cînd plouă, în loc să se scurgă prin bur-lane, afară, se scurge... înăuntru: în halele de țesut. (...Se „infiltrază“ prin pereți).

— Mare... minune!

— Și asta nu-i nimic! Să mergem în subsol, la grupul social. Vedeți? Aici sînt

vestiarele! Dezbrăcați-vă în unul din ele și...

— Păi nu pot: sînt... inundate.

— Iar aici e baia! Profitați de ocazie și faceți o baie!

— În loc să fac baie, n-ai vrea mai degrabă să... înot? Că și baia e inundată.

— Da, lovărășele. A constatat și statul popular regional care, sesizat, a cercetat. În... termeni tehnici: „conductele de absorbție se infundă des“ fiindcă „soluția dată în proiect privind evacuarea apelor menajere este greșită, făcîndu-se prin intermediul unei gropi deschise în incinta întreprinderii, de unde, periodic, se varsă în Someș printr-un stăvilar; astfel, deseori se produce refularea conductei de absorbție, producînd infundarea întregii canalizări“... V-ați lămurit? Cu asemenea „refulări“ și „infundări“ puțin mai lipsește ca, în loc să se scurgă aceste ape în Someș, să se scurgă... apa Someșului în incinta întreprinderii! ...Și cînd apa de pe acoperiș, în loc să curgă afară, curge înăuntru, iar în loc să înoate omul în Someș înoată în vestiar, — nu-i asta a opta minune a lumii?

— Mda!... Dar eu cred, bade, că vei vedea aici și... a noua minune a lumii!

— Cum, lovărășele?

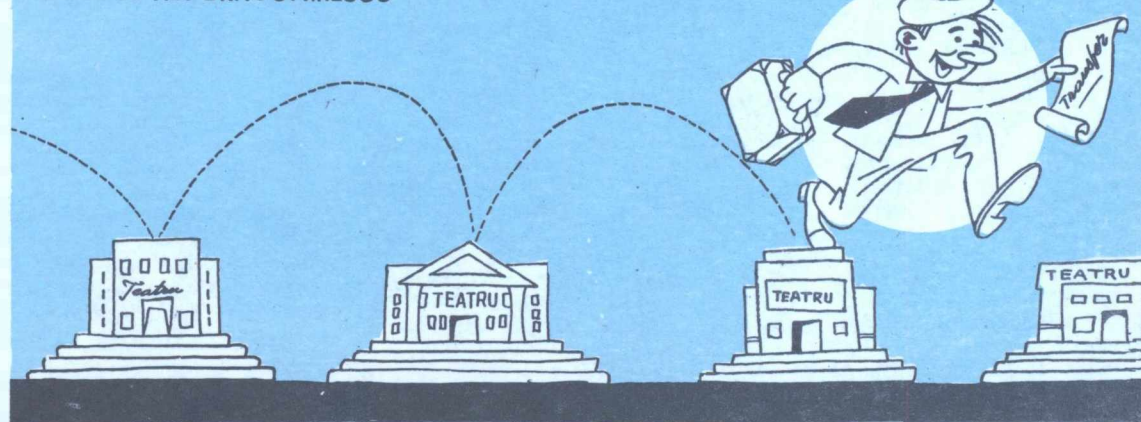
— Că Trustul regional de construcții Maramureș se va decide, în sfîrșit, să... dregă ce-a... „refulat“.

— Să v-audă cel de sus... de la trust.

Unii actori tineri de la teatrele din provincie se mută de la un teatru la altul.

ROLUL LUI ÎN VIAȚĂ

Desen de AD. DRAGOMIRESCU

.... Nota zero la purtare "

Scrisoare

de FLORIN IORDĂCHESCU

Urzico,

îți aduc la cunoștință
Un fapt ce mă surprinde colosal:
Mi s-a făcut ieri critică-n ședință
Că aș lucra cu ochelari de cal.

Că nu consult tovarășii de muncă,
Că nu vreau nici să-noăț, nici să-i ajut
Și că din ceea ce lucrez se-aruncă
Ceva cam multe piese la rebut.

Că nu-i consult e drept și-s de părere
Că bine fac; sînt om prevăzător:
În primul rînd, în caz de premiere
Toți ar sări că meritu-i al lor.

Cum urmăresc originalitatea,
Nu vreau să copiez pe nimenea;
Așa-mi păstrez eu personalitatea,
Așa-nfeleg să am mîndria mea.

Chiar de rămîn oleacă de căruță
În ce privește munca mea la strung
Eu nu imit pe ceilalți, nu-s maimușă,
Ci vreau prin mine singur să ajung.

Discuția cu ceilalți presupune
O lene de-a gîndi tu personal:
Iei cu-mprumut ideile lor bune
Și nu mai faci efortul cerebral.

Motive aș putea să-nșir o mie,
Cred înșă că-s destule cîte-am dat:
Eu sînt om priceput în meserie,
Dar insuficient apreciat.

Și neaprecierea mă deprimă
Cu-atît mai mult — și cu aceasta-nchei —
Pe anul ăsta n-am luat nici o primă,
În schimb au luat ceilalți colegi ai mei.

X. Y.

RĂSPUNSUL NOSTRU

În ce ne scrii nu ai deloc dreptate
Că ai pornit pe eronate căi,
Și cel dintîi control de calitate
Îl poți avea de la colegii tăi.

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Din procesul exgeneralului Salan a rezultat că acesta avea o carte de căpății: „Mein Kampf“ de Hitler. Pe calea arătată de această carte — și-a început căriera lui de comandant OAS. Și tot pe această cale a terminat-o.

Ministrul educației naționale din Franța a recunoscut că în țară lipsesc nu mai puțin de 10.500 profesori. Aici, susține ministrul, e în joc o chestiune de fonduri. O fi și una de fonduri, dar parcă e mai mult în joc o chestiune de cultură!

O statistică arată că, într-un an, s-au cheltuit în Anglia 760.000.000 lire pe jocuri de noroc și pariuri. Ceea ce dovedește, susține statistica, că în

Anglia sînt mulți norocoși. Sînt norocoși, firește, dacă au bani cu ce să facă pariuri...

Ziarele occidentale relatează că peste jumătate din numărul filmelor „artistice“ turnate în R.F.G. nu sînt indicate să fie vizionate de persoane sub 16 ani. De altfel, multe din ele nu sînt indicate să fie vizionate de persoane de nici o vîrstă...

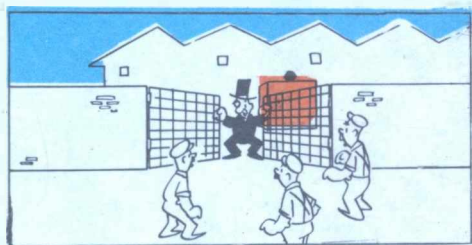
Guvernul australian anunță că a trimis de curînd un grup de voluntari în Tailanda. De ce a trebuit să-i trimită guvernul? Normal: doar nu erau să se ducă voluntarii de bună voie!

După cum relatează ziarul „La Cité“, 120.000 copii din Belgia nu pot frecventa școli sînt nevoiți să se angajeze munci istovitoare pentru a plăti trîi. Cu timpul, ei îngroașă mărul șomerilor fără meserie. Desigur, cu cei care urmează școală e cu totul altceva. A tia, cu timpul, îngroașă numărul șomerilor care au o meserie.

Un fapt divers publicat în ziarele occidentale arată că mîlul Horacio Torrado, de 8 ani din Buenos Aires, s-a spînzurat dorind să facă și el „ca nece“ acela din piesa de la televiziune. Ziarele au publicat știrea multe amănunte. Unii zic că făcînd-o ca punct de atracție, ca reclamă pentru televiziune.

— Haideti mai repede, băietii!

— Mulțumesc!

Desen de C. CRĂCIUN

PARALELA

de CONSTANTIN OTTESCU

Luni, mister K.O. Johnson, rentier,
În baldachin elisabetian,
A fost trezit ante-meridian
Cu prînzul mic, de un valet sever,

Pe cînd visa la fel, alt cetățean,
Martin K. Jackson, veteran șomer,
Tot luni, pe-o bancă sub plafon de cer,
A fost trezit brutal de-un policeman.

Doi cetățeni luați la întîmplare
Pun astfel printr-o pildă în valoare
O cauză și o realitate:

La ei „democrația“ garantează
Desăvîrșita lor egalitate:
Nici unul și nici altul nu lucrează.

În Vietnamul de Sud există 6000 de consilieri militari americani. Cu toate acestea, armata dictatorului Ngo-Dinh Diem, suferă înfrîngerii în luptele cu partizanii sud-vietnamezi.

Desen de N. LISOGORSKI (din „Krokodil“)

— Dar unde e instructorul nostru american?
— Ce întrebare! Parcă poți să-l ajungi?

Casierul strandului stă la o masă pe care o pancartă arată: CASA DE BILETE. Mitică intră cu o sacoșă într-o mîină și un halat de baie în cealaltă.

MITICĂ: Bună ziua! Un bilet pentru strand, vă rog!

CASIERUL: Da! Un bilet pentru strand! Numai unul?

MITICĂ: Da, numai unul!

CASIERUL: Pentru copil nu luați?

MITICĂ: Care copil?

CASIERUL: Parcă ți-ai pe cineva de mîină...

MITICĂ: Eu? Nu țin pe nimeni, tovarășe!

CASIERUL (Se apleacă peste masă): A!

MITICĂ: E sacoșă!

CASIERUL: Ați avut noroc că e sacoșă! Altfel plăteai amendă!

MITICĂ: Ce amendă?

CASIERUL: Cine e găsit fără bilet în strand, plătește amendă.

MITICĂ: Păi eu am cerut bilet!

CASIERUL: Da, dar pentru copil?

MITICĂ: Ce copil, tovarășe?

CASIERUL: Sacoșă!

MITICĂ: Păi ce, sacoșă e copil?

CASIERUL: Nu e, dar dacă era? Plăteai sau nu plăteai? Plăteai!

MITICĂ: Nu plăteam!

CASIERUL: Ce face? După ce că ești contravenient mai refuzi și plata amenzii? Așa vă învață la școală?

MITICĂ: Eu nu mai sînt la școală.

CASIERUL: Nu dumneata, copilul!

MITICĂ: Care copil, tovarășe, nu vezi că e sacoșă? Ce, vrei să ceri amendă de la sacoșă?

CASIERUL: Dacă o prind fără bilet...

MITICĂ: Uite ce-i, dă-mi un bilet și lasă-mă să fac baie!

CASIERUL: Da, imediat! Do-riți mai caldă sau mai rece?

MITICĂ: Ce, aveți în strand apă și caldă și rece?

CASIERUL: Este! Pe malul drept, unde sălciile fac umbră peste apă, e mai rece! Pe la mijloc e mai caldă!

MITICĂ: Bine, vreau mai caldă!

CASIERUL: Regret, azi nu avem decît mai rece!

MITICĂ: De ce?

CASIERUL: E stricat boile-

rul... asta... a plouat azi-noapte și de aceea...

MITICĂ: Dă-mi, te rog, un bilet...

CASIERUL: Dumneata intri în apă?

MITICĂ: Da, intru!

CASIERUL: Pînă unde?

MITICĂ: Cum adică pînă unde?

CASIERUL (arată la brîu): Intră pînă aici?

MITICĂ (arată la piept): Nu, intru pînă aici!

CASIERUL: Precise?

MITICĂ (arată la gît): Să zicem pînă aici!

CASIERUL: Bagă de seamă! Dacă intri pînă aici (arată peste cap) nu răspundem!

MITICĂ: Lasă, n-avea dumneata grijă de intratul meu în apă...

CASIERUL: Nu am grijă de intratul! Am grijă de ieșitul! (arată la gît). Pînă aici răspundem noi! (arată peste cap). De aici încolo răspunzi dumneata!

MITICĂ: Și dacă nu vreau să răspund?

CASIERUL: Dacă nu vrei să răspunzi, îți facem respirație artificială!

MITICĂ: Fii serios, tovarășe! Dă-mi un bilet!

CASIERUL: Un moment! În strand e telefon public! Să nu dai cu pumnul în el, că nu-i voie!

MITICĂ: De ce să dau cu pumnul în el?

CASIERUL: Dacă vrei să dai un telefon și nu vine tonul...

MITICĂ: Nu vreau să dau telefon...

CASIERUL: Se poate, dar dacă nu vine tonul să nu dai cu pumnul!

MITICĂ: De ce să vină tonul, dacă nu dau telefon?

CASIERUL: Eu nu zic să dai telefon, eu zic să nu dai cu pumnul.

MITICĂ: De ce să dau cu pumnul, dacă n-am nevoie să-mi vină tonul?

CASIERUL: Și cum vrei să vorbești la telefon dacă nu-ți vine tonul?

MITICĂ: Dar nu vreau, să vorbesc la telefon...

CASIERUL: Și atunci de ce să dai cu pumnul, dacă nu vrei să vorbești?

MITICĂ: Ascultă... uite ce e... eu sufăr de... cum să zic... mă enervez... Dă-mi un bilet, altfel simt că dau cu pumnul...

**MISTER
JOHN
LEIADEBUNE
CITEȘTE
ZIARUL**

— Uf, nu mai pot. Și când te gîndești că mai sînt unii care susțin că numai muncitorii au o viață zbuclumată!

Desen de
IOSIF TEODORESCU

Scenă de familie într-un apartament din Chicago. Mister John citește ziarul. Ea, mistress Carolina, prăjește o omletă cu ciuperci și caută insistent subiect de conversație.

— Ce tot citești acolo, John?
— Orice.
— Ce vorbă-i asta, orice? De ce citești orice?
— Citesc orice pentru că se scrie orice. Nimic nu le scapă șmecherilor de gazetari. Dacă vrei, te pun și pe tine la curent cu știrile zilei.
— Pune-mă repede, pînă nu se arde omleta.
— Preferi știri interne, sau știri externe?
— De care vrei. Să zicem, interne.
— Am cîteva strașnice. Bomba zilei e o oarecare Mary Brown, care s-a aruncat din motive necunoscute de la etajul al unsprezecelea și s-a făcut zob.
— Și cine e Mary Brown asta?
— Habar n-am.
— Atunci ce importanță are că s-a aruncat?
— Are, pentru că s-a făcut zob din motive necunoscute. Asta înseamnă senzație! Știi tu ce înseamnă mister și enigmă?
— Mda... și alte știri n-ai mai citit?
— Oho, berechet! Aseară, la Miami, miliardarul Carling, după ce și-a pierdut banii la cărți, s-a aruncat de pe acoperișul cazinoului și a ajuns extraplat. Pe urmă, alta mai grozavă, la Washington un copil de cinci ani s-a sinucis bînd doza de stricnină pe care mămica o pregătise pentru metresa lui tătucu. Sau, alta

tot la Washington, o tînără artistă de cinema și-a tăiat beregata cu briciul. Numai în cazul acesta n-am înțeles dacă e chiar un caz adevărat, sau numai reclama fabricii de brice.

Ea stinse gazul, deoarece omleta cu ciuperci începea să scoată un fum înecăcios. Și-a adus aminte cum copil fiind a servit și ea ca reclamă, fotografiată lîngă o albină uriașă, pe eticheta unor borcane cu miere. Pentru asta, a primit atunci cadou un borcan plin, din care s-a înfruptat trei zile în colaborare cu celelalte două surori, trei frați, doi părinți și o bunică.
— Atunci, John, mi se pare că ziarele de astăzi sînt cam monotone. N-ai vrea mai bine să-mi povestești din știrile de ieri?
— Cu plăcere, darling. Ieri, bomba zilei a fost chestia aceea cu bancherul care a dat faliment și pe urmă s-a aruncat în Pacific, unde...
— Și ieri tot știri d'astea au fost? Atunci, mai bine povestește-mi niște știri externe. Oricum, sînt mai altfel.
— Sigur că sînt altfel. Chiar adineauri am citit că din Paris telegramele anunță ultima senzație: o oarecare Silvette Dubois s-a aruncat de la al nouălea etaj și s-a făcut zob...
— Iarăși?
— Nu iarăși. E prima oară că se aruncă și se face zob. Dar dacă nu-ți place, am și alte noutăți. Un negustor italian și-a pierdut averea la Monte-Carlo și s-a spînzurat în pod. Asta e trufandă.
— Cum, trufandă?

— O știre care n-au aflat-o încă toate ziarele. Șmecherul de italian s-a spînzurat după ce se transmisese majoritatea telegramelor de presă din ziua aceea. Așa-i că e senzațională? Așa-i că ziariștii sînt niște oameni formidabili?

— Mare lucru! Așa formidabilă știu să fiu și eu! Aud o știre și, gata, o dau la ziar.
— Totul e de unde iei știrea.
— Uite, chiar azi-dimineață am auzit că în sud iarăși nu se găsește de lucru.
— Și ce-i cu asta?
— E o știre.
— Poftim, știre! Vezi aici ceva senzațional? Vezi o bombă? Vezi că moare cineva?
— Sigur. Cei ce nu găsesc de lucru, mor de foame.
— Să fie sănătoși, dacă mor! Nu-i senzațional.
— Cum nu-i senzațional? Se ivesc atîtea cazuri! De exemplu, să zicem, un tînăr care se căsătorește din dragoste și a doua zi e concediat...
— Asta nu-i caz! A făcut rău că s-a căsătorit din dragoste.
— Da' ce trebuia să facă?
— Trebuia să se sinucidă din dragoste. Atunci era un caz. Era senzațional.
Cu aceasta, conversația a luat sfîrșit, întrucît mistress Carolina a servit omleta cu ciuperci, urîndu-și în gînd să nu iasă ceva senzațional din omleta asta, în cazul cînd, doamne ferește, ciupercile n-ar fi din cele comestibile.

VICTOR PIȚIGOI

SADI RUDEANU
atie
atie

CASIERUL: În telefon?
MITICĂ: Nu! În mine! În masă! În sacoșă! Dă-mi un bilet!
CASIERUL: Dal! Și bagă de seamă! Călcatul pe iarbă e interzis... Și să dai sticla înapoi.
MITICĂ: Ce sticlă?
CASIERUL: De suc!
MITICĂ: Dar n-am luat nici o sticlă de suc...
CASIERUL: Dar o să iei! S-o dai înapoi...
MITICĂ: N-o să iau și deci n-o s-o dau înapoi!
CASIERUL: N-o s-o dai înapoi? Frumos! Om în toată firea să plece cu sticla! Halal educație!
MITICĂ: Ascultă, dă-mi un bilet!
CASIERUL (se uită la ceas): Aoleu! E ora 11!
MITICĂ: Da, dă-mi un bilet!
CASIERUL: Un moment să-mi iau gustarea!
MITICĂ: Dă-mi biletul și mă-nînc pe urmă!
CASIERUL: Nu pot! Și așa am întîrziat o jumătate de oră de cînd mă ții de vorbă! (scoate pîine, brînză, sare, ouă, chiftele și începe să mănînce).
MITICĂ: Dă-mi, frate, biletul...
CASIERUL: Am colită! Masa

la ore fixe! (mîncînd, ia un ou) O fi proaspăt? (il studiază)
MITICĂ (arată pe masă): Ce-i aia?
CASIERUL: Muștar, la chiftelele!...
MITICĂ: Muștar la colită?
CASIERUL: Merge! Ce ai în sacoșă?
MITICĂ: Am și eu pentru prînz...
CASIERUL: Ai o ceapă?
MITICĂ: Este...
CASIERUL: Mi-o împrumuți? (Mitică scoate diverse pachete, le pune pe masă, apoi de la fund îi dă ceapa)
MITICĂ: Poftim!...
CASIERUL (arată la pachete, Mîncînd): Ce ai aici?
MITICĂ: Parizer, unt, telemea, prăjituri de... auzi... n-ai un scaun?
CASIERUL: Ba dal! (îi dă un scaun. Mitică desface pachetele și începe să mănînce) Ia o chiftea de aici! Sînt grozave!
MITICĂ: Mersi! (ia) Vrei nițel parizer?
CASIERUL: Mersi! (ia, apoi arată brînză) De 12?
MITICĂ: De 14!... Ia, dragă! Mai ai un ou?

CASIERUL: Poftim, cu plăcere! Vrei muștar?
MITICĂ: Mersi!...
CASIERUL: Ce-i aia în sacoșă?
MITICĂ: O sticlă...
CASIERUL: Și în sticlă?
MITICĂ: Șpriț.
CASIERUL: Ești tare! Dumnezeu te-a adus la ștrand!
MITICĂ: (scoate două pahare și toarnă) Hai noroc! (beau) Ia o prăjitură!
CASIERUL (ia): Mersi!... O, grozavă!...
MITICĂ: Da... (toarnă șpriț) Hai noroc! (beau) Auzi... Știi că a fost grozavă ideea cu gustarea?
CASIERUL: Cred și eu...
MITICĂ: Află că ești simpatic!
CASIERUL: Și tu!... Ești băiat bun! Eil! A fost grozav! Acum să-ți dau un bilet!
MITICĂ: Lasă!
CASIERUL: Ce lasă?
MITICĂ: Mă duc acasă să mă culc!... (se ridică) Mîine ce faci?
CASIERUL: Tot aici!...
MITICĂ: Bun! Vin și eu!
CASIERUL: Pe la ce oră vii?
MITICĂ: Tot așa!... Să mai aduc prăjituri d-astea?
CASIERUL: Adă... Vin eu cu

șprițul! Stai că mai el (toarnă) Hai noroc!... (beau. Mitică se ridică)
MITICĂ (se cam clatină): La revedere!... Pe mîine!...
CASIERUL: Stai să te conduc! (se iau la braț)
MITICĂ: Dom'le, grozav e un ștrand pe căldura asta... Are și dușuri?
CASIERUL: Are!
MITICĂ: Bravo! Dar am duș și acasă! Ha, ha!
CASIERUL: Auzi... Dom'le, tare vinul... auzi... vezi că ești șmecher?
MITICĂ: Eu? De ce, dragă?
CASIERUL (arată la sacoșu pe care Mitică o ține în mînă): Mă!... Ai cerut numai un bilet... Spuneai că e sacoșă...
MITICĂ (se uită la sacoșă): Formidabil!... Să mor aici dacă mai țin mînte cînd am luat copilul de acasă... Puteam să jur că-i sacoșă... Hai Nicușor... Hai cu tata. Uite, dom'le, că nu răs-punde...
CASIERUL: Lasă-l! O fi adormit... (ies amîndoi cîntînd)

CRONICA ȘTIRILOR BINEVENITE

(Apare orideceteori se publică)

Povestea pensulei

Intr-o scrisoare primită la redacție era menționat că la cooperativa „Progresul” din Brașov se produc pensule care nu pot fi folosite, deoarece inelul de metal în care este fixat părul se desprinde de miner, acesta fiind confecționat dintr-un lemn umed, fapt care împiedică pensularea grațioasă și eficientă a obiectului respectiv.

Această veste... inestetică am adus-o la cunoștința U.R.C.M.-ului Brașov, care, în răspunsul său, precizează că de acum înainte din pensulele respective nu se va mai desprinde nimic.

Doar vopsea!...

Plimbare cu bucler

Un grup de 18 tineri din raionul Lipova ne-a făcut cunoscut că venind în Capitală cu o excursie organizată de O.N.T. „Carpați” a avut neplăcuta surpriză de a nu putea fi primit la hotel, datorită unui reprezentant al Agenției O.N.T. București care uitase să rezerve din vreme locurile necesare.

Astfel, deși în costul excursiei era prevăzut și dormitul în pat cu capul pe pernă, cei 18 tineri au dormit în gară, fiecare cu capul pe umărul celui alături.

Sesizat, Oficiul Național de Turism ne-a trimis o notă din care rezultă că, într-adevăr, datorită unei regretabile neglijențe turistice, tinerii respectivi, negăsind nici un locușor la hotel, s-au trezit dormind în gară, dar că în

viitor asemenea cazuri nu se vor mai repeta.

Mai pe scurt va fi cam așa: în excursiile de plăcere — nici o neplăcere!!

Găinile de la etajul II

Cițiva locatari ai imobilului situat în str. Republicii nr. 73 din Arad ne-au semnalat că Mihai Vasile, care domiciliază la et. II, și-a instalat pe platforma liftului (care este scos din funcțiune) un cochet coteț.

Înștiințind Sfatul popular al orașului Arad despre această problemă olfactivă, ni s-a comunicat că i s-a impus lui Mihai Vasile să-și mute cotețul într-un loc mai retras de ușile vecinilor.

Era și normal. Nu se cuvenea ca locatarii să se sacrifice pentru găinile lui Mihai.

Vorba ceea: ei cu... mirosul, și el cu friptura!...

Fără termen

Recent am aflat că în cadrul Fabricii de mașini electrice din Reșița punerea în practică a mai multor inovații este amnată de la o zi la alta... care încă n-a fost anunțată.

Luând legătura cu conducerea tehnică a Fabricii de mașini electrice am fost anunțat că s-au dat o serie de dispoziții menite să asigure aplicarea într-un termen cât mai scurt a inovațiilor.

Măsurile luate sînt desigur foarte bune. Sperăm că și inovațiile l..

DAN MANOLESCU

Intreprinderea forestieră Sibiu cere fonduri pentru investiții, fără a trimite justificări de necesitate, fapt care întârzie deschiderea finanțării.

— Ne puneți pe drumuri fără nici o justificare!
— Păi dacă aveți justificare la cererea dv. de fonduri, nu vă punem pe drumuri!

Desen de V. CRIVĂȚ

ÎN DOUĂ... VERSURI ȘI UN CUVÎNT

de C. MIRCEA

Un boxer învins mereu

Conform aprecierii mele,
tot boxul i-a ieșit... prin piele.

Un arbitru

E un arbitru cam bizar:
mereu decide... arbitrar.

Un înotător codaș

Cu tot regretul meu profund,
el tot mereu... se dă la fund.

Un portar îngimfat

Înfumurarea-i e deșartă;
mai bine s-ar umfla... în poartă.

Un servil care joacă șah

Numai cu „negrele“-i convine:
ca să deschidă... după mine.

Un fotbalist fruntaș în muncă și în sport

El pentru toți e un simbol:
muncește-n plin, lucrează-n... gol.

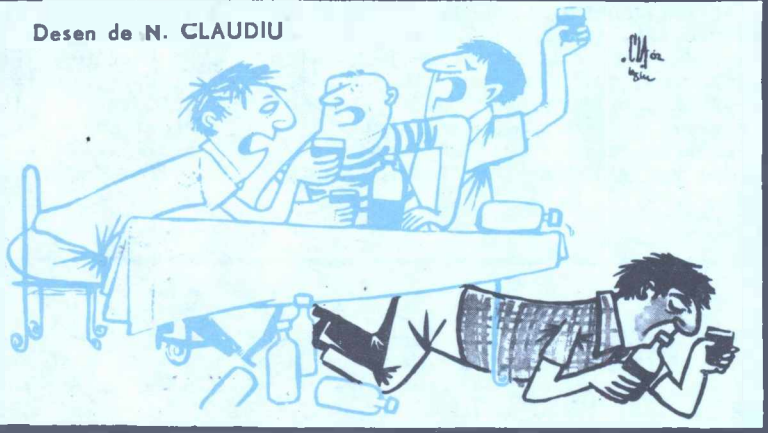
Mic dialog cu un călăreț cheflui

— Eu sînt stăpîn pe caii mei!
— E drept!... Îi scapi numai cînd... bei.

Un halterofil cam băutor

E antrenat, nevoie mare!
ridică sute de... pahare.

Desen de N. CLAUDIU

SCRISOARE DIN CONCEDIU

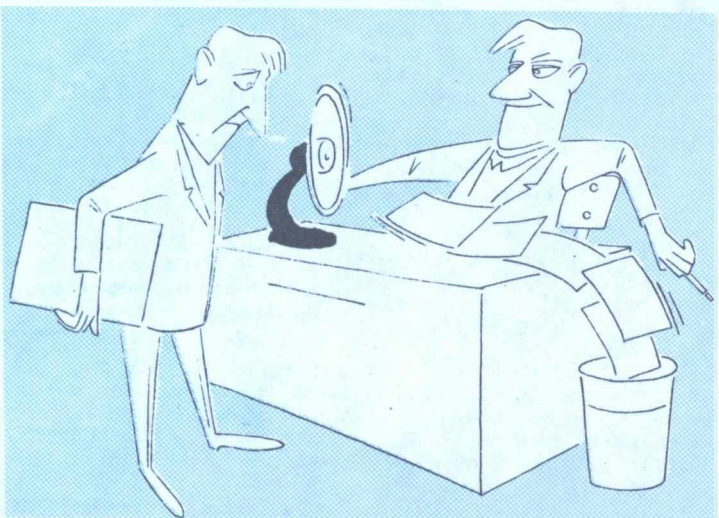
— Draga mea, departe de tine sînt la pămînt.

UN PORTAR DE CLASĂ

de MIRCEA CODRESCU

...Meciul a și început într-un tempo susținut... El (în poartă) se agită, așteptînd — cu nerăbdare — un prilej de afirmare, pe cînd inima-i palpită cu viteză tot mai mare... Tocmai urmarea o fază nouă și spectaculoasă, cînd o minge „decoleză“, se înalță și coboară, cu intențiunea clară să „aterizeze“-n... plasă. Ca un arc, portarul sare, execută prompt plonjonul și ridică în picioare cogeamite stadionul. (Să-și exprime bucuria, unii-și flutură fularul sau și-aruncă pălăria).

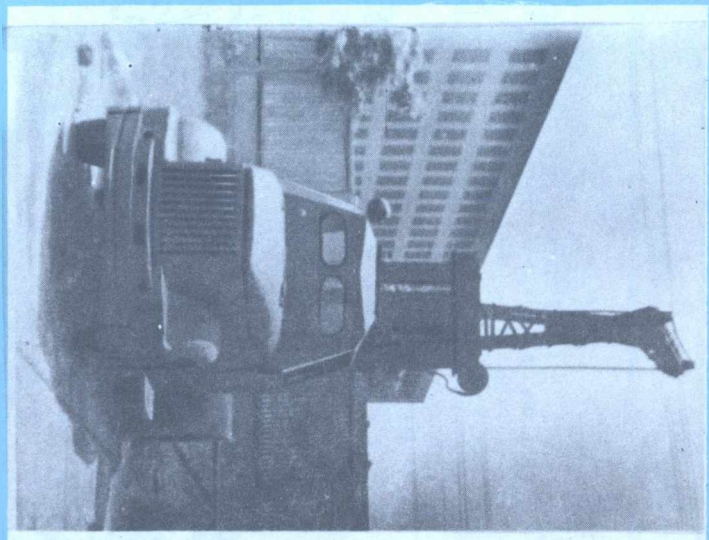
— „Bravo, Gică!... Sus portarul!“ Iar portarul, pe... redută, se înclină și salută (mai cu seamă „galeria“). ...În repriza următoare a făcut o apărare care nu s-a mai văzut: nici o minge n-a trecut... Noi urale, noi ovații, i se fac manifestații, iar portarul (transpirat) e grozav de încîntat... Cînd era mai fericit, ca prin vis aude-un glas care-i spune cam răstit: — „Scoală, Gică!... E urgent!... Mai avem un sfert de ceas pînă la... antrenament!“

— Știi... pe căldura asta sînt foarte operativ...!

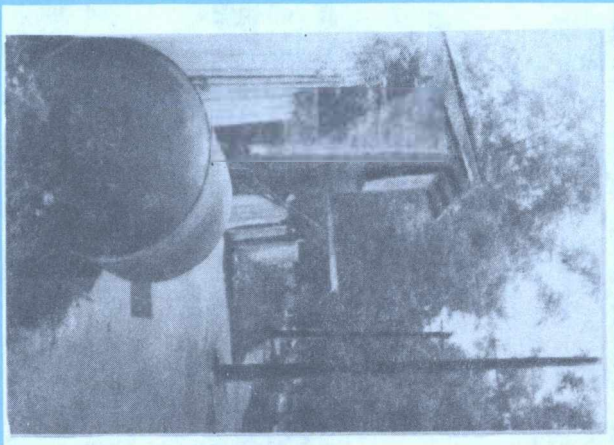
Desen de H. GUTTMAN

...măsură a...
 ...ierelor „9 Mai” din București o autofieră-
 ...cătoare pentru reparat, pe care nua mai
 ridică-o.

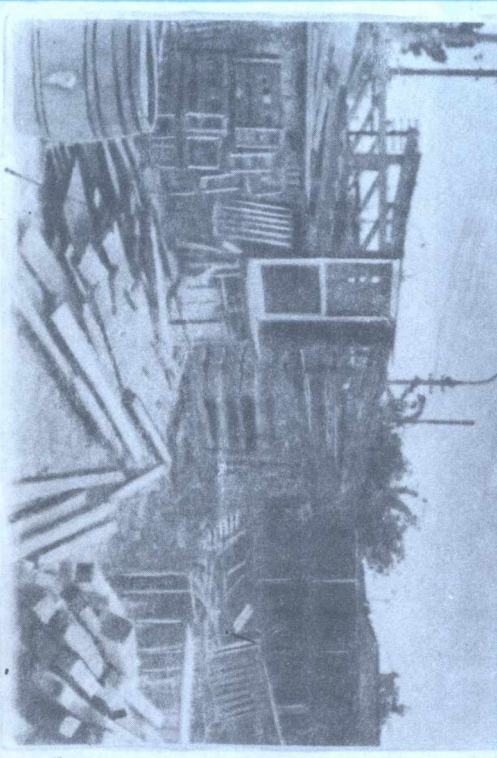
*Nefolosită și-a suu aer
 Și părăsită au lăsat-o
 Cum să ridice dinna fier
 Dacă pe ea n-ai ridicat-o!*

Cooperativa de consum din comuna Chitila, raionul Grivița Roșie, lasă pradă intemperiilor de aproape un an, o cisternă nouă pentru depozitarea petrolului lampant.

*Au orecut că stind în foc
 Fără gaz, neluată-n seamă,
 N-o să ia cisterna foc...
 Dar i-a ars e-o... epigramă.*

În curtea și grădina de vară a bufetului „Producătoru” din calea Griviței sint depozitate ambalaje, care stînjinesc circulația consumatorilor.

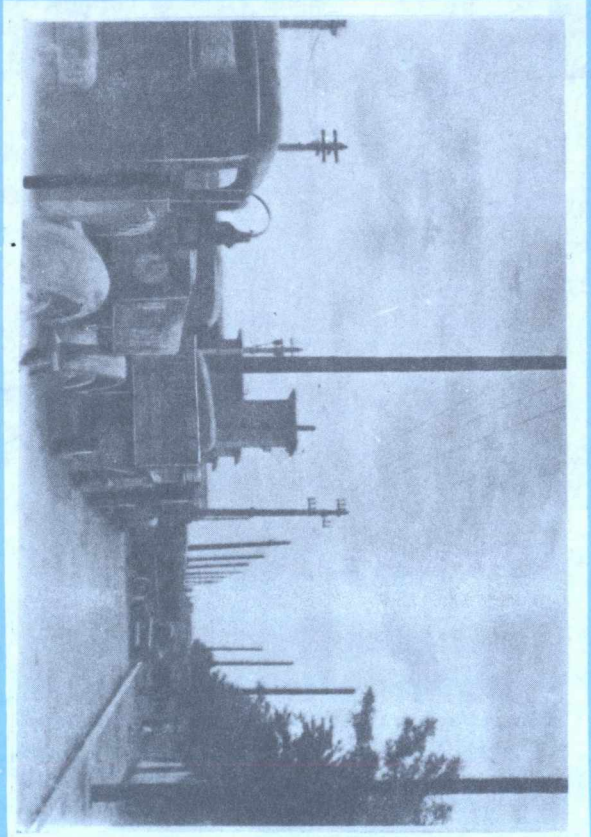
*Scinduri, lăzi expuse-n soare...
 Critica e deci cu rost!*

*Cu o asfel de intrare,
 Fără să înșă, prost!*

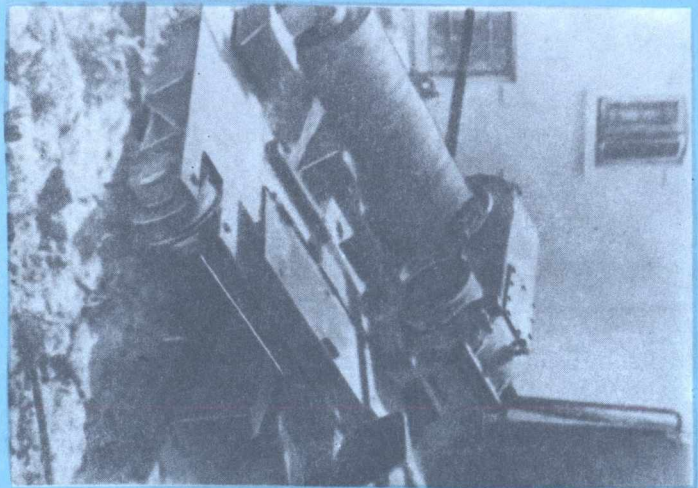
**ZIMBÎȚI, VĂ ROĞ,
 DAĞĂ PUTEȚI!**

Pe str. Runcului din raionul N. Bălcescu, nu se poate circula deoarece este mereu blocată de mașinile ce vin la reparat la I.R.A. nr. 3.

*Camioanele, oreo zece,
 Își expun în drum lucrerea:
 De-asta strada n-o pot trece
 Nici normal... nici cu sederea.*

Atelierele „9 Mai” București au primit acum șase ani un pod rulant. Neputînd fi folosit, în loc să-l trimită altei întreprinderi, l-au aruncat la fier vechi.

*Un lucru de îndată îl reții
 Că dinșit dovediră-n acest mod
 Faptă de cei ce fac economii
 Că dumealor sint cam la... „anti-pod”!*

„ORIGINALUL”

Îl întâlneam, ades, mergînd pe stradă
Agale, tacticos, la promenadă...
Cu maniere bine studiate,
Poza băiatul în celebritate
Și elegant ca-n ultimul „Jurnal”,
Era, în felul lui, original.

I-am revăzut figura într-o seară,
Pe un afiș de muzică ușoară,
Ce îl recomanda solist vocal.
Zimbînd cuceritor... de-original.
Fiindcă perspectiva m-a tentat,
Am scos bilet și-apoi m-am instalat
Nerăbdător pe locul meu din stal,
S-ascult artistul în... original.

La primul său concert m-a consternat...
Era un Yves Montand în... duplicat.
Cînta și-n mezza-voce și-n falset,
Intocmai ca ilustrul interpret;
Mima, gesticula, cînta nazal,
(Departe totuși de... original)
Încît mă întrebam în sinea mea:
— Dar ăsta-n stilul său, cum o cînta?

Imprumutînd o altă manieră,
Cînta la fiecare premieră,
Un soi de parodii... originale,
După diverse glasuri magistrale.
Și astfel dînsu-a devenit cu anii
Pe rînd: Carboni, Vico Torriani,
Louis Mariano, Claudio Villa,
Servînd la sursoare cu de-a sila.

Aș fi nedrept de n-aș menționa
Aportul personal în... arta sa.
El pentru-mbogățirea „artei sale”,
Utiliza efecte speciale,
Dînd cite-un „kiz” grozav de-original
De data asta-n stilu-i personal.

AL. COTROBI

TELEVIZIUNE

URZICA

Ceea ce vedeți în fața dumneavoastră, iubiți telespectatori, este o sondă de foraj pe care întreprinderea de Foraj Craiova a instalat-o într-o comună lîngă Craiova. În continuare, ceea ce nu vedeți, este tubarea unei coloane în această sondă, ca măsură tehnică preventivă pentru evitarea unei erupții de apă. Degeaba încercați să reglați aparatul pentru că tot n-o să vedeți măsurile preventive, întrucît n-au fost luate. Dăm legătura cu studioul și revenim după pauză. Ascultați cîteva minute muzică ușoară. Începem cu „E de necrezut” și terminăm cu „Dar așa a fost”.

Reluăm transmisia. Ceea ce vedeți acum sînt lucrările preventive care nu s-au efectuat deoarece ar fi trebuit să coste 65.000 lei. Și oamenii s-au gîndit să facă economii.

Vizionați în continuare filmul de scurt metraj „Economii greșit înțelese” și apoi o versiune modificată și cu titlul schimbat al piesei „Prea multă minte nu strică”. Strică prea puțin. Dăm legătura cu studioul.

Reluăm transmisia. După cum observați, forajul sondei a ajuns la 300 metri. Și deodată iată, sonda a erupt! Uraaa! Gura, cine strigă ura? Nu vedeți că e o erupție de apă? S-au forat 300 metri ca

să țîșnească apă. Există, aflăm, și o metodă mai simplă pentru obținerea apei: se dă drumul la cișmea.

Dăm legătura cu studioul, nu înainte de a vă anunța că dacă se efectua lucrarea așa cum trebuie contra sumei de 65.000 lei nu țîșnea apa.

Ascultați muzică ușoară, dacă nu vă vine greu.

Iată-ne din nou la fața locului. Au început lucrările pentru oprirea erupției de apă. Ne aflăm în prima zi a lucrărilor. Să lăsăm apa să curgă mai departe, că tot nu poate fi oprită și dumneavoastră ascultați valsuri. Începem cu „Valurile Dunării” și terminăm cu „Pe apa Sîmbetei”.

Lucrările care au durat 30 de zile, pentru oprirea apei, s-au oprit. Numai apa curge mai departe. Nu s-a ajuns la nici un rezultat. Știți cît a costat acest „rezultat”? De cîteva ori 65 000! În schimb, s-au economisit lei 65.000.

La încheierea emisiunii nu încercați să aflați ora exactă de la noi, pentru că ne-a stat ceasul.

Noapte bună, dragi telespectatori!

S. R.

— A fost la Predeal cu motocicletă, la aer...
— Ce spui?! Că la munte e aerul tare știam, dar chiar așa, să-i spargă capul?!

— Am vrut să-mi aprind țigara mergînd și m-am lovit de un felinar...
— Ți-am spus de o sută de ori că tutunul face rău!

PROVERBE COMENTATE DE...

.. un chirurg

„Ce ție nu-ți place, altuia nu face!”
— Doar n-o să mă las de meserie!

...un meteorolog

„Ziua bună se cunoaște de dimineață”
— Prea tîrziu!

...un paznic de noapte

„Cine se scoală de dimineață, departe ajunge!”
— D-apoi mai de dimineață ca mine, se poate?

...Marinică

„Leneșul mai mult aleargă...”
— Să mai zică vreunul că-s trîndav!

VALERIU POPOVICI

Bătăiosul

de STELIAN FILIP

I-a criticat destul de bătăios
Pe toți acei cu care el muncește,
Enumerînd ce lipsuri au, pe dește,
Și-analizînd probleme serios.

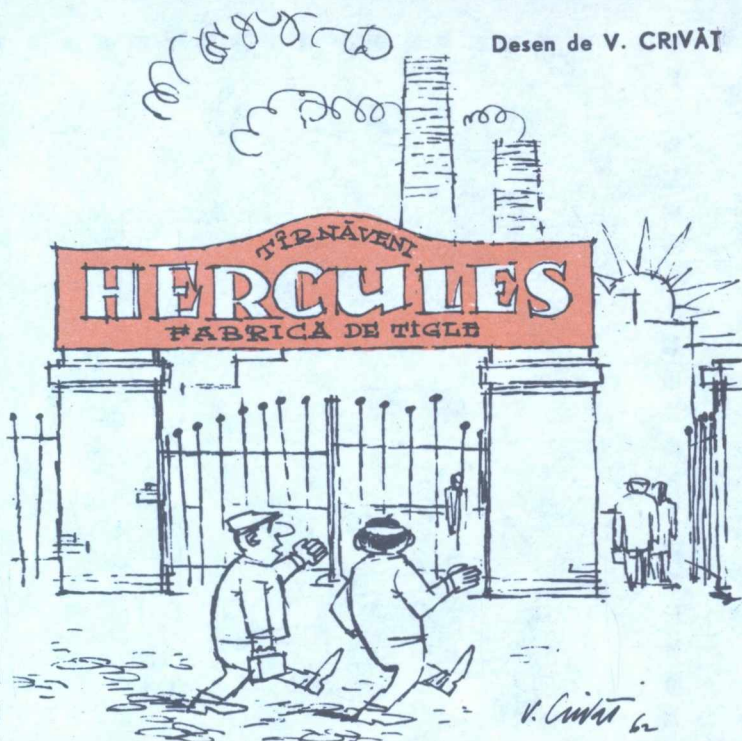
Făcea din orice argument un clește,
Sucindu-l și pe față și pe dos,
Că te mirai de unde l-o fi scos
Și cît de iscusit îl potrivește...

Iar cînd s-a așezat, c-un zîmbet dulce,
Ca pruncul ce așteaptă să se culce,
Toți cei din adurtare au sărit:

— Zi-i și de tine două-trei cuvîntel
— Păi... trebuia să-mi spuneți mai-nainte.
Acum e prea tîrziu, am obosit!

Desen de V. CRIVĂȚ

- Ce bine ar fi să țină căldurile tot anul!
- De ce? Nu suporți frigul?
- Ba da, dar larna unde o să ne ținem hainele?

de V. D. POPA

AFINITĂȚI

Are-o sclipire jucăușă
În ochii săi miçi ca mărghica
Și o figură de păpușă,
Că seamănă cu mămișica.

La prînz adesea se mînie
Dacă mîncarea nu e gata
Și face multă gălăgie
Că seamănă leit cu tata.

Cînd vreun musafir sosește
Ascultă pe la uși și-ți spui
Că puștiul seamănă, firește,
Perfect cu mătușica lui.

De-i obosit peste măsură
Cu sîndălușele-n picioare
Se-ntinde peste cuvertură,
Că seamănă cu tata mare.

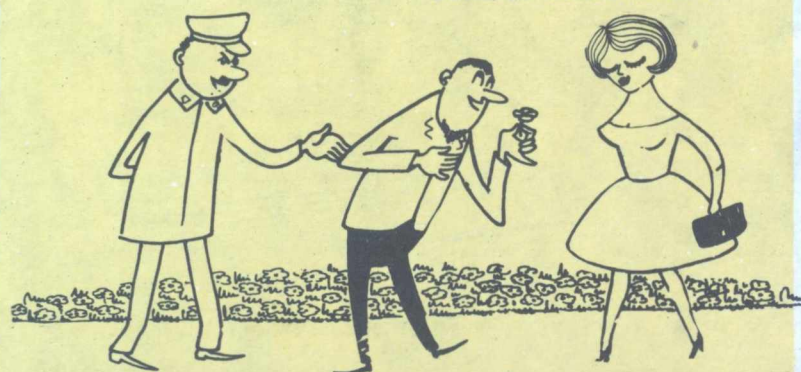
Cînd mama-i cere citeodată
Să meargă la Alimentara,
O-amină pentru altădată
Că seamănă cu surioara.

El în tramvaie nu dă locul
Pe scaun celor în picioare,
Că seamănă, bată-l norocul,
Cu frățiorul său cel mare.

Și fotbal joacă, pasă-mi-te,
Dar șuturile lui cu carul
Pe lingă poartă le trimite,
Că seamănă cu nea Văcaru.

De-acest copil — nu prea minune
Din versurile de aci
Un lucru nu se poate spune:
Că seamănă cu alți copii.

Desen de GRIGORE SLAVU

EL: — Dudaie, te rog să primești acest umil simbol...
PAZNICUL: — O fi el umil, dar vreo 10 lei tot o să te coste!

ÎN CETUL

CU ÎN CETUL

AL. VIANU

„Încetul cu încetul se face oțetul“ spune o vorbă înțeleaptă. Dar oricît de înțeleaptă ar fi această vorbă, tot nu e completă. Fiindcă nu numai oțetul se face încetul cu încetul; mai încet eu cred că se fac cotletele. Am așteptat odată două ore la restaurant să-mi aducă friptura, și după aceste două ore, înțeleptul în haină albă mi-a explicat că încetul cu încetul se face cotletul și după un ceas mi-a explicat că nici încetul cu încetul nu se mai face cotletul, intrucît s-a închis bufetul.

Acum vă vom demonstra în continuare că și cărămizile urmează același regim. Se fac tot cu încetul, deși nu au nici o legătură cu oțetul, intrucît oțetul e acru, iar cărămida tare.

Ei, acum după ce v-am lămurit în suficientă măsură încît să nu înțelegeți nimic, să revenim la cărămizile noastre, care se fac mai încet decît o sticlă cu oț... na că iar o iau de la început. Nu, n-o mai iau de la început. O iau de la Sibiu, mai exact de la Întreprinderea industrială raională, întreprindere posesoară a două fabrici producătoare de cărămizi. Una la Gușterița și alta la Șura Mare.

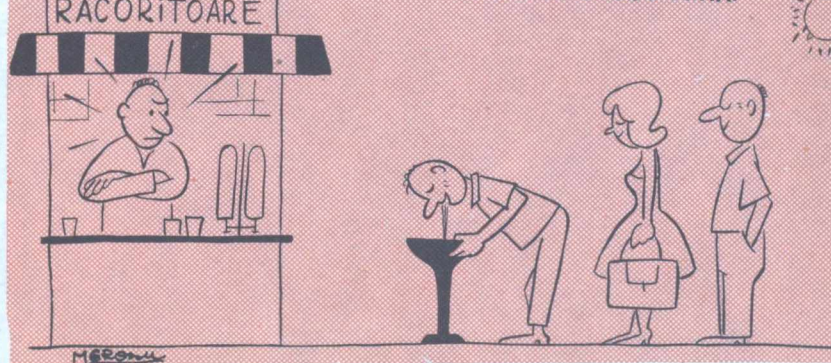
Această întreprindere este dotată cu un director, cu un inginer-șef, cu tehnicieni, cu prese, cu cuptoare, cu uscătoare, cu excavatoare, mă rog, cu tot inventarul mobil și imobil. Din acest inventar cei mai imobili sint tehnicienii. Nu se mișcă din birouri să-i pici cu ceară. La drept vorbind nici nu are sens să-i pici cu ceară, că abia îi lipești de scaune. Și-atunci îi pici cu-n foileton, poate că așa o să-i mai dezlipești din birouri. Au tehnicienii de aici o meteahnă. Nu se duc pe teren. Și din cauza asta se duc cuptoarele. Unul de altfel s-a și dus. L-au scos din producție în plină campanie. Și nu s-a dus singur. S-a dus cu-n excavator nou-nouț. Asta nu s-a dus însă încetul cu încetul ca oțetul. S-a dus iute și costă sute. Poate c-o să se impute...

Spre deosebire de excavator și cuptor, presele nu se duc. Stau. La Gușterița, de pildă, o presă cu o capacitate de 30.000 de cărămizi în 8 ore, produce cam jumătate. Adică, în fiecare zi se pierde încetul cu încetul aproximativ o casă. Cam atîta s-ar putea construi din cărămizile nefabricate.

Cu acest mic calcul în mîna am intrat în biroul directorului:

- Tovarășe director, astăzi ne datorăm o casă plus dependențe... Se uită lung la mine și ridică din umeri:
- Tovarășe, eu nu am timp de glume.
- Nici o glumă. Azi mi-ai luat mie casa, ieri ai pus mîna pe camerele fratelui meu, alaltăieri te-ai băgat în casa altuia, săptămîna trecută ți-ai oprit 21 de camere. Se poate? Noi așteptăm să ne mutăm în case și dumneata calci pe ele în curtea fabricii?
- Speriat, directorul se ridică ușurel de pe scaun, încearcă să se strecoare din birou și, privindu-mă cu groază, bolborosește:
- Da... ai dreptate... nu te enerva... stai binișor... ți-am furat 100 de camere... uite-le aici în buzunar... stai pe loc... 100 de camere, da... și 100 dormitoare, nu-i așa?
- Da, dormitoare, bucătării...
- Sigur, sigur... nu te enerva... stai binișor... așa... Ajutor! Săriți!... Mă omoară!...
- În clipa următoare, a năvălit în birou, într-ajutor, inginerul-șef.
- Ce s-a-ntîmplat, tovarășe director?
- Un neb... un... un... dumnealui... tovarășul vrea să-i restitui o sută de camere furate... vezi în buzunarul de la pardesiu... să-i dăm deocamdată 50, pînă-l potolim, nu-i așa tovarășe?...
- Nu!... 50 nu primesc. Toate! Asta înseamnă zeci de mii de cărămizi!...
- Cărămizi! Acum vrea cărămizi! Tovarășe inginer, ia cărămida aia de pe birou, că ne trezim cu ea în cap..
- Nu, tovarășe director, am intervenit eu. De ce să vă treziți cu ea în cap. Vă puteți trezi și fără ea. Și dacă o să vă treziți e în regulă. O să apară și camerele dispărute... zecile de mii de cărămizi restanță!...
- Aoleu! Asta nu e nebun, inginerule!...
- E mai periculos, tovarășe director. E teafăr!...
- Ba bine că nu!...

Desen de GROSU MIHAI

FĂRĂ CUVINTE...

Dragă URZICO

URZICO,

În orașul Reghin funcționează o secție de panificație unde, datorită inexistenței unei magazii amenajate cu rafturi, piinea este depozitată cu grijă pe jos. Și cum pe jos mai e nițelș praf precum și numeroase urme de pași, produsele respective capătă adaosuri nedorite. Așa stînd lucrurile, te rugăm spune celor care răspund de această secție să pună la punct magazia. Că-i păcat să fie piinea albă-neagră.

Mai mulți cetățeni din Reghin

DRAGĂ URZICO,

Ce mi-a fost dat să văd n-am să uit toată viața. Într-o dimineață, Herțeg Mihai, conducătorul autocisternei de lapte a I.C.I.L.-ului Satu Mare, a oprit mașina la rugămintea unui pieton grăbit care, neavînd loc în cabină, a intrat, la propunerea șoferului, direct în cisternă. Adică în rezervorul destinat transportului de lapte. Noroc că cetățeanul în cauză a coborît înainte să fie încărcată cu lapte cisterna, că altfel îți dai seama ce surpriză neplăcută ar fi putut provoca găsirea unui pieton într-o ceașcă de cafea cu lapte!

De aceea, e de dorit ca Herțeg Mihai de la I.C.I.L. să transpofte exclusiv lapte, și nu... inclusiv călători.

Poduț Gh.
comuna Berința, raionul Lăpuș

URZICUȚO,

Dacă ai drum prin Roznov, să faci o vizită la Combinatul de îngrășăminte azotoase. Ai să vezi aici niște calorifere simetric presărate prin curtea întreprinderii, de foarte multă vreme. Iarna stau în zăpadă, iar vara, cînd plouă, stau în ploaie — din care cauză bietecele calorifere au ajuns să arate mai rău ca niște sobe înnegrite de fum.

Toată povestea asta se datorează nu întîmplării, ci neglijenței administrației, care, deși își are sediul în incinta combinatului de îngrășăminte, se arată, în această chestiune, cam... slăbuță!

I. Anania, Roznov

SIMPATICĂ URZICO,

Auzi una cu pantofi, că poate o s-audă și dumneaei — adică fabrica de încălțăminte „Libertatea” din Arad. Aceasta a livrat I.C.R.T.I.-ului Baia Mare 300 perechi pantofi de damă, culoarea untului. La primire, întreprinderea s-a bucurat că se vor vinde „ca untul”, dar la recepționare i-a pierit bucuria, dîndu-și seama că poate se vor vinde... dar sigur nu se vor cumpăra.

Pantofii erau frumoși ca model, dar nu era frumos din partea fabricii producătoare; că la apăsarea cu degetul pe piele, vopseaua crăpa în așa fel încît pantofii rămîneau incolori, adică nevopsiți, din motive de finisare nefinisată.

Iată de ce spunem că n-ar strica o mai mare atenție la vopsirea pantofilor; că doar n-o să ne răspundă și tovarășii în cauză, că vopseaua fiind de culoarea untului... s-a topit!

Noi, niște cumpărătoare care n-am cumpărat

DESENE DE LA CITITORI

Desen de BĂNICĂ VICTOR
com. Jugureni—raion Mizil

LUSTRAGIUL: — Să vă fac pedichlura?

CAPRICIILE MODEI

— Parcă îmi place mai mult asta cu blană...
— Aia-i pisica magazinului! Doriți să v-o împachetez ?!

Desen de JERKA VICTOR
— Timișoara —

CHIRURGIE

— Primiți și cu scutere ?

Desen de MATEESCU VINTILĂ
— București —

DE ICI, DE COLO

Lucica

Din tot serviciul, Lucica e cea mai simpatică, cea mai tânără și, de ce să nu recunoaștem, cea mai drăgălașă. Și, pe deasupra, azi e ziua ei. Elvira i-a oferit trei trandafiri. Vasile i-a oferit cîțiva bujori. Mihaela i-a oferit petunii, Aurica liliac alb, iar Mimișor lalele. Numai Matei nu i-a oferit nimic.

Lenuța i-a adus o carte. Ilie i-a dat o agendă. Cristina i-a adus un album. Matei însă e om serios. Cum spun, nu i-a adus nimic.

Catinca a îmbrățișat-o și i-a spus:

— La mulți ani, Lucicol!

Getuța i-a spus:

— Să ne trăiești la mulți ani!

Tudorică i-a spus și el:

— Mulți ani trăiască, laaaa muuuuulți aaaaaani!

Abia pe la ora unu, i-a spus și Matei ceva. A întrebat-o obosit:

— Unde naiba o fi sandvișul ăla?

Era și normal s-o întrebe Matei pe Lucica. E bărbatul ei.

Problema spărturii

În timpul ședinței de producție, cineva a năvălit în sală și a strigat:

— Curgel!

— Ce? Cum?

— S-a spart țeava de pe sală și curge. Ce facem?

— Luăm măsuri urgente, tovarășe. Imediat, vom include problema pe ordinea de zi.

Cineva a arătat numaidecît că reparația capitală a instalației de apă e prevăzută pentru trimestrul următor și că trebuie neapărat precizat pe ce bază se repară țeava care s-a spart în trimestrul acesta în loc să se spargă atunci cînd a fost prevăzută pentru reparație. Și apoi trebuie neapărat făcut un proces-verbal din care să rezulte cine e vinovat că s-a spart țeava, ce măsuri a luat ca aceasta să nu se spargă, apci în cazul cînd a luat măsuri de ce totuși s-a spart, iar în cazul cînd n-a luat măsuri de ce nu le-a luat...

— Curgel înăuntru! — strigă deodată cineva și toți au băgat de seamă că întreaga asistență lua apă la pantofi, intrucît pe sub ușa întredeschisă se strecura un suvoi de toată frumusețea.

— Ce facem, tovarăși?

— Eu zic să închidem bine ușa.

— Eu zic că trebuie să fim mai operativi. Am reumatism.

— Are dreptate. Și eu am reumatism. Nu mai e timp de pierdut: trebuie să aminăm ședința.

Ședința s-a aminat pentru a doua zi. Dar problema țevii sparte nu s-a mai discutat, deoarece între timp instalatorul a reparat țeava.

A reparat-o fără să-și dea seama, săracul, că a făcut-o în contul trimestrului în curs.

Poezie

Nu că mă laud, dar am scris o poezie. E vorba acolo despre Mimi și Andrei, care șed la bufetul Carei și mîncă mititei, lîngă o pereche de halbe cu bere.

— De ce mîncă mititei? — m-a întrebat redactorul revistei la care am dus-o.

— Pentru că așa le place lor. — Dar te-ai întrebat dacă-i place și cititorului? Ce semnificație au mititeii?

— Nici una.

— Vezi? Eu cred că aceștia sînt doi tineri însetați de cultură, care, decît să mînce mititei, mai bine ar face să citească o carte.

Am modificat, iar a doua zi tinerii din poezia mea ședeau la restaurantul Carei și citeau o carte, lîngă două halbe cu bere.

— Ce idee e asta, să citească la restaurant? — s-a mirat redactorul — Pune-i, frate, să citească în bibliotecă.

Am făcut-o și pe asta. Acum, Andrei și cu Mimi șed la bibliotecă, și, citind o carte, sorb din cînd în cînd din savuroasa bere înspumată.

— Unde ai mai pomenit bere la bibliotecă? — strigă redactorul.

— Poate le-o fi sete — m-am apărut.

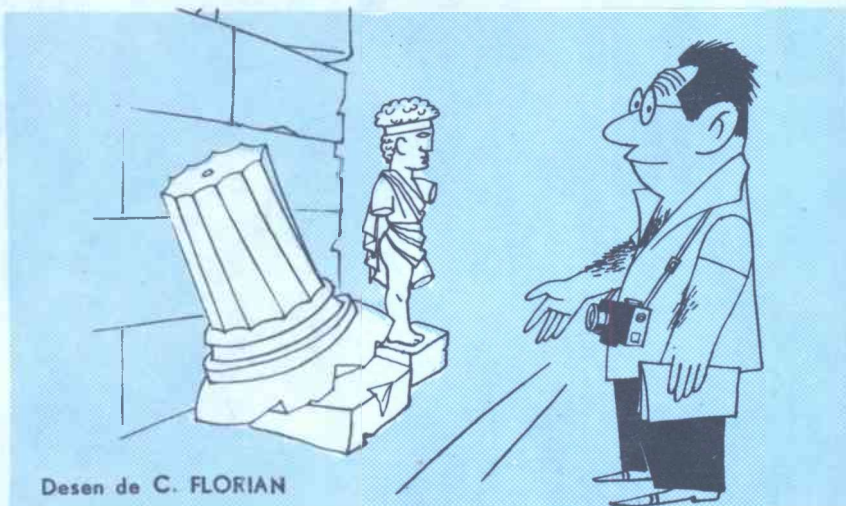
— Dacă le e sete, treaba lor, dar să nu bea băuturi alcoolice. Și în afară de asta, nu cumva ăștia sînt studenți?

— Ba da.

— Atunci e clar: tot anul au fugit de la cursuri și acumă caută s-o dreagă la bibliotecă. Mai bine ai arăta ce știi să faci la examen.

În ziua următoare, cei doi tineri se prezentau la examenul de rezistența materialelor, sorbind cu sete din cite o halbă plină cu lapte pasteurizat.

Poezia am scris-o însă n-am dus-o. Era prea cald în ziua aceea. Am pus-o deocamdată în sertar. Pe urmă, mi-am luat logodnica de braț și ne-am dus împreună la restaurant, să luăm cite o halbă și cite doi mititei...

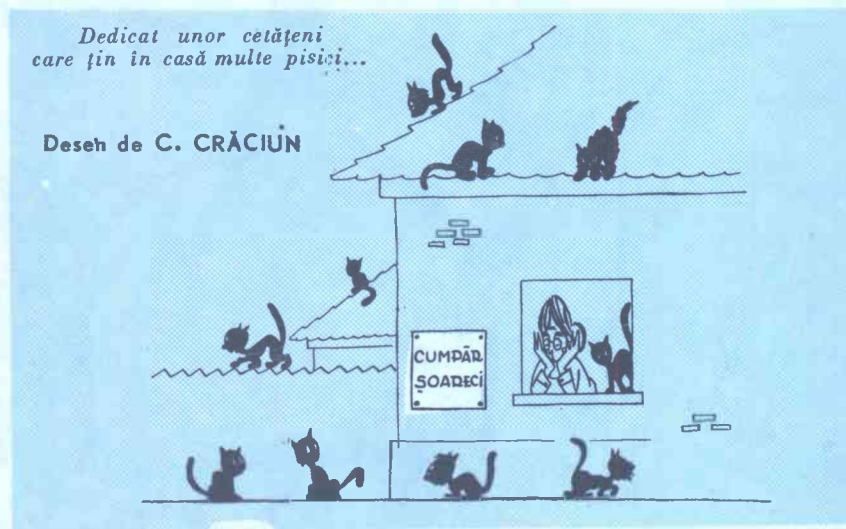
Desen de C. FLORIAN

— Frumoașă Istria... Dar are nevoie de prea multe reparații!

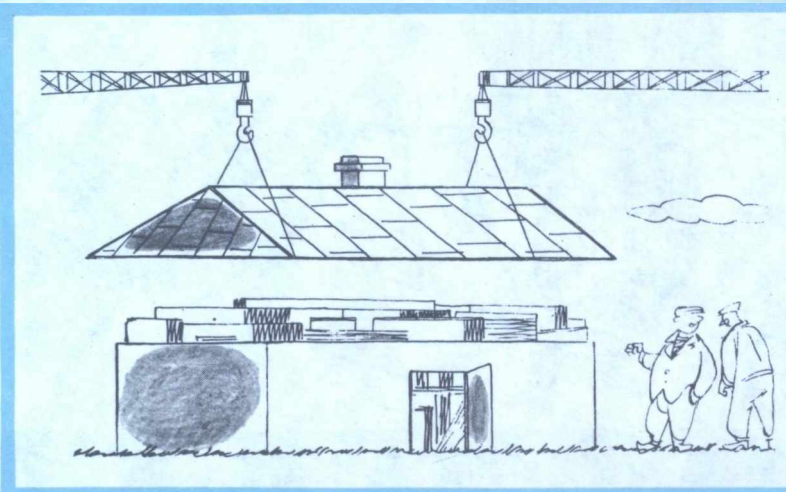
Desen de AL. CLENCIU

— Ospătar, servește-mă cu o cafea neagră, că sînt făcut „praf!”
— Regret, dar nu servim persoanele în stare de ebrietate!

Dedicat unor cetățeni care țin în casă multe pisici...

Desen de C. CRĂCIUN

În depozitul I.C.R.T.I. Oradea, din cauza aglomerării mărfurilor, nu se poate umbla decît la cele din dreptul ușii.

— E inovația mea! În felul acesta putem umbla în depozit unde vrem!!!

Desen de V. VASILIU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

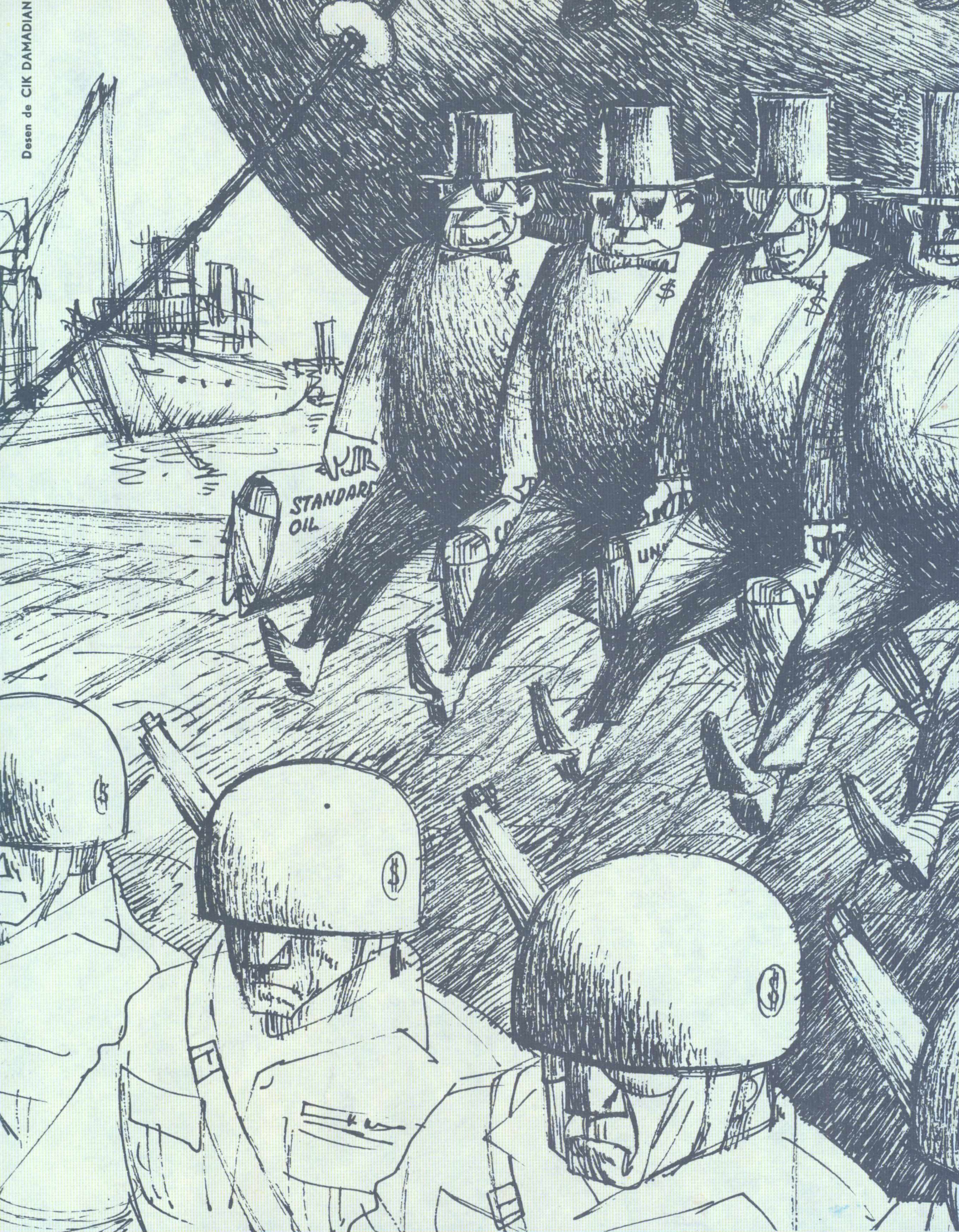
Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCINTEII” BUCUREȘTI

AMERICANII ÎN TAILANDA

Monopolurile americane manifestă un